

ZALÁN TIBOR

Ószeresek

ÓCSKAPIACI WESTERN

Szereplők:

BARGÁR EMIL

NYÉKI KARCSI

BORJÚS TECA

KLINSZKI VILMA

PÉCSVÁRADI LÁSZLÓ

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ

Játszódik egy ócskapiacon, bármelyik kelet-európai Ecserin, valamikor a hetvenes évek legvégén. A színpadon már jelen vannak a szereplők, amikor az előadás elkezdődik. Tesznek-vesznek a bódéjaikban, a bódéjaik előtt, készülnek hazamenni. Az játék végéig egyfolytában pakolnak, főleg, amikor nincs a jelenetben szöveges részvételük. Az előadás végére csak az üres bódék maradnak utánuk a színen... és a hulla.

BARGÁR: *(háttal a közönségnek)* Azt hiszem, megvakultam. Hallották? Azt hiszem, megvakultam.

(Látzólag senki sem figyel oda.)

NYÉKI: Lacikám, kéne az a kilencvenes TDK, vagy hús darab... a kilencvenesből...

PÉCSVÁRADI: Ugattam a tisztelt sporttársaknak, hogy László. Pécsváradi László, ha szabadna. Oké? A bolt be van csukva, különben is, a Bargár szaki éppen most vakult meg, amint tetszettek hallani... valamennyien... nincs kiszolgálás... mi-csoda tragédia...

BORJÚS: *(álmosan, inkább unalomból szól közbe)* Mit csinált a Bargár?

PÉCSVÁRADI: Megvakult a Bargár. Olyan vak most a Bargár, mint a... mint a vak-egér... a Bargár szaki...

(Összenéznek, egymás pofájába röhögnek.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ha, ha. Ha-ha-ha. Nagyon vicces a Pécsváradi úr. Mint a vak-egér. Nagyon jó. Van pofája viccelődni egy öregemberen, aki az apja lehetne.

PÉCSVÁRADI: *(mormog)* Van. Hogy dögölne már meg...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(pattan, mint a vipera)* Ezt nekem mondta? Ezt nekem mondta. Ezt nekem mondta!!!

NYÉKI: Ugyan, Schmeikálné...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *Özvegy Schmeikálné, kérem!*

(Nyéki zavarba jön. Ujját zakója gomblyukába akasztja, hintázó léptekkel járkal körbe-körbe.)

NYÉKI: Na, ja. Szorri! Szóval, özvegy Schmeikálné, Pécsváradi László úr aztat, hogy

dögölne már meg, nem magának mondta, hanem annak a szarszagúlábú Bargárnak.

(*Megfordul. Lárvaarc, vastag keretes szó-dásüveg-szemüveg, lerongyolódott figura, túlzott vonások és mimika.*)

BARGÁR: Kikérem magamnak! A maga pófája a szarszagú, kérem. Nem szégyellik magukat? Én minden nap többször is lábat mosok. Értik? Én Scholl-lábhintóport használok. Azzal szórom be rendszeresen a lábamat, amit Klinszki Vilma naccságától veszek, rendszeresen...

KLINSZKI: (*meghökken*) Aki megvakult, az törődjön a saját sötétségével!

BARGÁR: Ezt meg hogy tetszik érteni?

KLINSZKI: (*folytatja a pakolást*) Sehogy. Úgy értem, hogy sehogy se értem. Nálam nem kapható Scholl-hintópor. Nálam semmilyen *por* nem kapható. Se múltáb, se koton, tisztelt Bargár úr.

NYÉKI: Uraim, uraim, azaz hölgyeim, drága hölgyek. Hosszú volt a nap. Meleg volt a nap. Igaz-e, Tecuska? Hát nem igaz? Ez a sok nép, ugye, a lökdösődés, azok a nyálas alkudozások... sok a szemét ember, hej, de sok bitang ember van is, istenem... Talán éppen nekünk nem kéne... talán, pakolnánk csöndben... Tecuka, segíthetnék valamit...

(*Csőndben motoznak közben figyelik egymást; ugrásra készek.*)

BARGÁR: A fene egye meg, én tényleg megvakultam. Nem látom a kezemet. A pultomat se... látom. Még hogy szarszagúlábú! Én, szarszagúlábú! Kár ezeknek elmondani bármit is... cigány népség ez, mind egy szálig...

BORJÚS: (*apró termetű cigánylány, kerek képén összekeveredik a mosoly, az indulat, a meglepetés és a csodálkozás*) Mit mondott, ki a cigány, Bargár?

BARGÁR: (*mindkét kezét védekezőn a fejé fölé emeli*) Kérem, én csak magamban motyogtam. Én teljesen megvakultam,

nem látom a pultomat, meg a lábam is... hogy a lábam... azt mondja nekem ez a...

BORJÚS: (*odanyomul hozzá*) Nem azt mondta az előbb, hogy cigány vagyok? Netán utalt rá, amilyen sunyi!

BARGÁR: De kérem?!

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*közéjük áll, de ügyel, hogy ne érinthesse meg egyikük se*) Senki sem mondta magáról azt, hogy cigány, aranyom. Hát így néz ki egy cigány, mint maga? Ez a fitos kicsi orr...

BORJÚS: Mi baja az orrommal? Hagyja az orromat. Mi köze magának az orromhoz? Magának akkora orra van, mint egy karvalynak, oszt mégse mondom, hogy zsidó.

(*Zavart heherészés.*)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Oszt honnan tudja olyan biztosan, hogy nem vagyok zsidó?

BORJÚS: Akkor nem itt lenne köztünk. Azok máshol kötik az üzleteket, nyugodt lehet abban.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mindegy az, cigány, zsidó, oláh, magyar – egyre megy, én mondom magának. Csak rendes legyen, az a fontos.

BARGÁR: (*felemeli a mutatóujját, vaksin rázza a fejét*) Van, kérem, különbség. Az én apám biológia tanár volt, tudományos alapon el tudta magyarázni a különbséget a fajták között. Nem fajok között, ahogy mondani szokás, kérem, vigyázzunk! Szóval az embertípusok között...

(*Nyéki, aki végig sétafikál a bódék között, elunja az öreget.*)

NYÉKI: „Baszta a nőket a pártirodában...”

BARGÁR: Kicsoda? (*A felháborodástól nem kap levegőt.*) Az én apám? A nőket a pártirodában?

NYÉKI: A fenét a maga apja... mit törődöm én a maga apjával. Az én apámról van most szó. Az baszta volt a nőket a pártirodán.

- PÉCSVÁRADI: Már csak megkérdezem, mi volt a maga apja, Karcsikám.
- NYÉKI: *(csettint)* Párttitkár.
- PÉCSVÁRADI: Ühüm. És hány éves most a papa?
- NYÉKI: Sehány. Addig baszta, míg jól elbaszta. Azután segített magán. Príma, erős köteleket lehet szerezni a demokráciában, nem igaz, Klinszki Vilma?
- KLINSZKI: *(durván csattan föl)* Mi közöm a köteléhez?
- NYÉKI: Itt mindenkinek mindenkire és mindenki mindenkijéhez és mindenki mindenkijének a mindenéhez köze van.
- KLINSZKI: Na jó, felejtsem el!
- NYÉKI: *(egészen közel hajol a fiatal nő arcához, dudorássza a szavakat)* Magát nem lehet elfelejteni. Vilma, drága Vilma. Álomban látom, ahogy megáll az ágya előtt, a rózsaszín ágya előtt, a rózsaszín pongyolájában, azután lehull a pongyola, ott ragyog meztelenül az a gyönyörű, erős rózsaszín teste fent, fent, fent, fent...
- KLINSZKI: *(kis szünet után)* Nem fél, hogy szétveretem azt a mocskos pofáját?
- NYÉKI: Tudom, tudom, hogy a maga körei... kapcsolatai...
- KLINSZKI: Nahát, ha tudja, akkor ne járjon annyit a szája, Nyéki Karcsi. Megértette?
- NYÉKI: Tökéletesen megértettem. De higgye el, Vilma, én komolyan gondoltam. Remélem, nem képzelem, hogy gúnyolódtam... komolyan azt gondolta... hát nem értette el a viccet...? ... Ne adj isten, hogy tisztességtelen hátsó gondolataim lettek volna...
- KLINSZKI: *(taszít rajta, ettől Nyéki ismét pályára áll, és körbe-körbe sétafikál)* Nem érti, hogy szálljon le rólam? Azt akarja, hogy én másszak bele abba a selyemfiú pofájába?
- BARGÁR: Mit hangoskodnak? Férjenek a bőrükbe! pakoljanak össze, és menjenek haza békében!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(szép arca megfeszül)* Nekünk ez az otthonunk, öreg... ez a hazánk...
- PÉCSVÁRADI: *(utánozza)* Nekünk ez az otthonunk. Ez a hazánk. Hull a hó a kéklő hegyeken, a fákra ezüst dér szítal majd, léptünk nyomát rég belepte...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Jól esik gúnyolódni? Gúnyt úzni mások meggyőződéséből? Ezt értik maguk, ezt nagyon jól értik. Nincs az ilyenekben egy csöppnyi mélyebb érzés sem. Képtelenek meghatározni a sorsukat.
- PÉCSVÁRADI: *(őszinte értetlenséggel)* Én nem értem, mi van ma. Mindenki első szóra ugrik. Csak nem gondolja, kedves Teréz, hogy én gúnyolódnék önnel? Épp önnel? Ön annál sokkal tiszteletre méltóbb hölgy, mintsem ilyesmit mernék tenni... épp önnel... pont önnel...
- BORJÚS: Itt nincsenek tiszteletre méltó hölgyek. Itt csak... itt csak kereskedők vannak. Eladók vannak. Egyformák vagyunk. Maga, maga, meg özvegy Schmeikálné és Bargár úr...
- KLINSZKI: *(tekintélyes melleit riszálva a lány orra előtt)* Hát persze. Mind vakok vagyunk. Meg szarszagulábúak. Nem erre gondoltál?
- BORJÚS: *(nem tér ki a nő elől)* Képzeld, édesem, nem erre gondoltam.
- KLINSZKI: Akkor meg mire gondoltál, édesem, ha... csak nem arra, hogy mind egyforma ordas nagy kurvák vagyunk? *(Hangosan, közönségesen röhög.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Kíméljenek meg ezektől az ízetlen vitáiktól. Már ezredszer mondom el, hogy nem vagyok ehhez szokva, kérem!
- KLINSZKI: Hát mihez van szokva, kérem?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Kértem, vagy nem kértem, hogy kíméljenek?
- KLINSZKI: *(az előző lendülettel csap le)* Kérte, kérte. Miért nem ment férjhez? Maga szép nő. Jó kemény segge van.

- Magáért bolondulnak a férfiak. Az ilyen nőkért bolondulnak mind. Miért nem ment újra férjhez? Mi? Miért, ha szabad kérdeznem? Csak nem kegyeletből? Akkor nem kéne itt árulnia ezeket a műtűröket, meg azokat a békebeli foszlott vásznakat, vagy mi a francokat...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Valóban kíváncsi rá? Hát megmondom, bár nem tartozom magának elszámolással. Az én uram nem csinálta azt a nőekkel, amit a Nyéki Karcsi apja. Ő rendes, tisztességes kommunista volt. Nem bántották ötvenhatban sem, pedig tudták a felkelők is, hogy kommunista az én megboldogult uram. Ő nem bujkált az ellenforradalom alatt, mint *egyese*k. Mint a legtöbben... Utána is csinálta becsülettel a párban... amíg öngyilkos nem lett
- BARGÁR: (*beleszimatol a levegőbe*) De miért lett öngyilkos?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az nem tartozik magukra.
- BORJÚS: Akkor meg miért mondta el, ha a legérdekesebbet elhallgatja... A többit miért?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Én miatta nem mentem férjhez. És nem szexuális kérdés ez, aranyoskám, ahogy azt maga gondolja. Dugni mindenki tud, ha meg nem, meg kell rá tanítani. Nem így van?
- (*Nyéki jelentőségtelesen néz Pécsváradira, aki zavartan elkerüli a tekintetét.*)
- NYÉKI: Mondd, Lászlókám, nem lehetne akkor azokat a TDK-at nyélbe ütni?
- PÉCSVÁRADI: Lehetni lehetne, de úgysem tudod te azt megfizetni, Karcsikám.
- NYÉKI: Miért, Lászlókám, mennyire tartod darabját?
- PÉCSVÁRADI: 24 a vége, Karcsikám.
- NYÉKI: 240? Remélem, zlotiban gondoltad, Lacikám.
- PÉCSVÁRADI: Jó lesz a forint is, Karcsikám. Tudom, hogy úgyszincs valutád, *honnan* is lenne...
- NYÉKI: Most nézze meg, Tecuska, most nézze meg! Képes kirabolni a kollégáját...
- PÉCSVÁRADI: Nem is tudtam, hogy én is strici vagyok... (*Egyedül ő nevet a tréfáján.*)
- BARGÁR: Ezt a Csontos mondta, csak nem ilyen hülyén mondta, ahogy ezt maga mondta most, kérem.
- (*Nem fordul meg, de az arca eltorzul.*)
- PÉCSVÁRADI: Oda nem osztottam lapot, Bargár. Megértette?
- BARGÁRO: Teljesen megvakultam. Abszolút nem értem, mi történt velem. Hogyan fogom bevinni a raktárba a cuccaimat?
- PÉCSVÁRADI: Majd csak bemennek azok maguktól is. Különben, nyugodtan kint is hagyhatja őket. A kutya sem fogja elvinni az ócskaságait.
- BARGÁR: (*vakon tapogatózik a sértegető irányába*) Ócskaságok, Lehet, hogy ezek ócskaságok magának, kérem. Nekem nincsenek disszidens rokonaim, mint egyeseknek. Én kérem, rendes magyar ember vagyok. Én nem kapom a holmitkat odaátrol, ugye... Én *tisztességes* üzletet kötök.
- KLINSZKI: Meséljen már egyről, csak egyetlen *tisztességes* üzletről, papa! mert itt én még olyat nem láttam, mióta itt esz a fene kint... pedig ennek... mennyi is... legalább tizenöt éve, ha nem több.
- BARGÁR: Azt hiszik, vak vagyok?
- PÉCSVÁRADI: Kénytelenek vagyunk azt hinni. Más se hallunk magától egész nap...
- BARGÁR: (*furcsán felnevet*) Annyira azért nem vagyok vak, hogy ne lássam, miket árul maga. Az *iskolásfüzetei*... Na, mi van beragasztva az iskolásfüzeteibe, Pécsvárad úr? Elárulná nekünk?
- PÉCSVÁRADI: Fáraszt, Bargár. Vonja meg tőlem a társaságát!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ez már engem is érdekel. Milyen füzetekről van szó? Milyen füzeteket árul maga, László?

NYÉKI: Ne adja az ártatlant, Teréz! Hiszen mindenki tudja...

BORJÚS: Mit tud mindenki? Halljuk... halljuk!

PÉCSVÁRADI: *(a hiú emberek hirtelen haragjával)* Kinek dolgozik maga, özvegy Schmeikálné?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Kinek dolgozom? Aki nek maga. Maga kinek dolgozik? Szintén a ködnek, nem? Meg tudja mondani, ki a főnöke? Csak bátran, Pécsváradi úr, bátran. *(Diadalmasan jár ellen-körbe Nyéki Karcsival.)* Na, el meri mondani, ha megkérdézzük? Láttam én már magánál bátrabb fiúkat is remegni félelmükben...

KLINSZKI: Hol látott? Csak nem a maga drága jó ávéhás férje előtt remegtek azok a bátor fiúk?

BORJÚS: Nem tévesztik maguk össze a piacot a maffiával?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ki beszélt itt piacról?

PÉCSVÁRADI: Ki beszélt itt maffiáról?

(Elhallgatnak, széthordják az áruikat. Nyéki Borjúshoz oldalaz, próbálkozik, láthatóan nem először teszi.)

NYÉKI: Mondja, Tecuska, miért nézik magát cigánynak?

BORJÚS: Mer' az vagyok. *(A férfi elképedt arcát látva felröhög.)* Bá, mit bámul? Mi van ezen csodálni való? Az apám cigány volt...

NYÉKI: De... hiszen mindenki előtt tagadja!

BORJÚS: Hát persze. Rám ne mondja senki, hogy büdös cigány.

NYÉKI: De hát magára igazán nem lehetne azt mondani, Tecuska, hogy büdös cigány...

BORJÚS: Akkor se.

NYÉKI: *(kakadu-násztáncba kezd, a többiek magukban kuncogva figyelik a jelene-tet)* Ellenkezőleg, maga egyszerűen csodálatos. Higgye el, Tecus, én teljesen bele vagyok bolondulva magába. Egé-

szen becsavarodtam tőled, te kis vacak! Imádlak! Érted? Imádlak! Az eszemet elhagyom miattad. Nincs éjszakám, örökké csak rád gondolok. Mindent neked adok, csak legyél egyszer legalább az enyém. A pénzemet... a standomat... van egy kis nyaralóm... elviszlek a Bahamákra... Új-Zélandra... Honoluluba... egy szavadba kerül csak, és...

BORJÚS: *(nevet, őszintén vagy gúnyosan, ki tudja)* Hányadik kísérlete ez már, Nyéki Karcsi? És mindig ugyanezt mondja...

NYÉKI: Lássá, ez is csak az állhatatosságom jele. Hát olyan nagy dolog az, amit kérek? Bezzeg a Zsuzsi...

BORJÚS: *(hirtelen elkomorul)* Hagyja a húgomat békén, Nyéki Karcsi! Megértette?

(A szokott csönd. De nem sokáig. Klinszki, aki épp kivégez egy kétdecis cseresznyét, kipécézi magának Schmeikálnét.)

KLINSZKI: Irigylem magát.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(gyanakodva)* Ugyan miért?

KLINSZKI: Ahogy szeretni tudta azt a férfit. Hát, az urát. Mert nem mindennapos ma már az olyan szeretet, amilyen a maguké volt. Én nagyon szeretném ám, ha egyszer... ha egyszer én is így, ha egyszer én is szeretnék majd egy férfit...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ki akadályozza ebben? Nem értem...

KLINSZKI: Persze, hogy nem érti. Hogyan is érthetné meg, éppen maga! *(Hadonászik a felháborodástól.)* Egyáltalán, mi köze hozzá? Hogyan érthetné meg az, aki egy mártír özvegye... egy hős kommunistáé... azt, aki csak egy ócskapiaci kofa volt világ életében. Hát tehetek én arról, hogy nem vagyok olyan szép, mint maga? *(Tenyerét a levegőbe támasztja.)* Ne, ne válaszoljon! Úgyis tudom, mit fog mondani. De ne higgye, hogy ez így igazságos. Hogy ez mindig így fog maradni. Meg fog még egyszer változni minden. És majd akkor maga sem fogja annyira

- fent hordani az orrát, mint most. Legyen nyugodt, eljön még a mi időnk is.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(gúnyosan elhúzza a száját)* Ki az a mi, aranyoskám? Ha szabad kérdeznem...
- KLINSZKI: Nem szabad! Majd meglátja, majd akkor mindent meg fog látni...
- (A köröző Nyékit annyira leköti a párharc, hogy beleütközik a sámliján kuporgó Bargárba. Bargár megragadja a nadrágszárát, tapogatja az anyagot.)*
- BARGÁR: Ha megkérem, hozna nekem egy lángost? Fokhagymás lángost, kérem, az nagyon jót tesz a beleimnek... *(Mosolyog, átéli, amit mond.)* A fokhagymás lángos. A tejfölös az már nem olyan jó. Ezekről az újfajta lángosokról meg ne is beszéljünk. Sonkás, meg mifenes lángosok... felháborító! Szóval, hozna nekem egy lángost?
- NYÉKI: Lángost? Ilyenkor? Régen bezárt a lángossütő.
- BARGÁR: Attól még lehet maradék lángosa. Esetleg fél áron... Nemdebár?
- NYÉKI: Lehet. Lehet, hogy van. *(Kínos számára a szituáció.)* De miért én hozzak magának?
- BARGÁR: Mert maga rendes ember, Nyéki Karcsi. Nem haragszom én magára. Tudom én, hogy mennyit szenved. Attól, hogy nem látok, látok én még mindent. De nem látok, sajnos. Már-már szinte vak vagyok.
- NYÉKI: Ha ilyen rosszul lát, miért nem marad otthon?
- BARGÁR: Az élet nem állhat meg.
- NYÉKI: Az élet maga nélkül is halad előre.
- BARGÁR: *(felcsattan.)* De nem az én életem, kérem. Ahhoz, hogy az életem haladjon, ahhoz kellek én is... mondhatni, szükségeltetek. De félre a filozófiával! Lesz lángos, vagy nem lesz lángos?
- NYÉKI: *(mivel nem kerülheti meg a kérdést, nyersen lezárja a lángos-ügyet)* Hagyjon már a lángosával békén!
- PÉCSVÁRADI: *(Bargár felé vigyorog, gonosz elégtétellel a szemében)* Mennyit ér az magának, ha hozok egy lángost?
- BARGÁR: Semennyit.
- PÉCSVÁRADI: Hogyhogy semennyit?
- BARGÁR: Semennyit. Maga egy szemétdomb, Pécsváradi. Egy bűzölgő szemétdomb.
- PÉCSVÁRADI: Nem fél, hogy a pofájára mászok?
- BARGÁR: *(őszinte rémülettel)* Hé, hagyjon! Segítség, gyilkos! Csak tessék, itt vagyok, szegény nyomorult Bargár, csak üssön, csak üssön! Nem tudok védekezni, mert nem látom, nyomorult kiszolgáltatott vak ember vagyok. *(Lecsúszik a székről, félig fekve, félig térdelve ordít, szánalmas látvány.)* Engem egész életemben, hosszú életem során csak ütöttek. Ütött az apám. Pedig biológiát tanított. Ütöttek később is. Egyszer – nem mondom, mikor – a szememet is ütötték. Akkor, ott... Na, mire vár? Üssön nyugodtan. Üssön agyon, agyon is üthet. Egy Bargárért senkit sem fognak törvényt elé állítani.
- (Némán nézik a jelenetet. Pécsváradi zavartan tárja szét a kezét.)*
- PÉCSVÁRADI: Hé, kinek beszél, tata? A közélébe se ment senki...
- (Rálegyintenek, szétszélednek. Nyéki ismét Borjúst környékezi, a pultjára könyököl. Borjús fintorog.)*
- BORJÚS: Nem zavarja, hogy... egy kicsit... sánta vagyok?
- NYÉKI: Nem lehet észrevenni. Amikor először megláttam, esküszöm, föl sem tűnt... egyébként is izgalmas egy kicsit sánta nővel...
- BORJÚS: Hagyjuk ezt, Karcsi! Magának annyi jó nője van, mindenki tudja. Mondja... Mit akar tőlem? Sokkal jobb női, szebb női! Hát most mondja meg őszintén, mi a fenét akar? Kellek én ma-

- gának, úgy őszintén? Mire kellek én magának, Nyéki Karcsi?
- BARGÁR: *(aki eddig feszülten fülelt)* Hogy kihasználja, Borjús Teca. Kihasználja, úgy, mint a többi.
- BORJÚS: Mit hallgatózik itt? Nem szégyelli magát? Nem akar belehallgatni a seggem lyukába is, Bargár sporttárs? Mert akkor odatolom az orra alá...
- BARGÁR: *(mély felháborodással emelkedik föl)* Közönséges szuka. Szégyellhetné magát! Én óvni akarom... ez meg itt... mit tud maga a világról?
- BORJÚS: Többet, mint amennyit maga élete során megtudhatott. Azt elhiheti. Az én húgom a Moulin Rouge-ban táncol. Én az éjszakai életet úgy ismerem, mint a tenyeremet.
- BARGÁR: *(visszazökken a sámlira)* Akkor nem szoltam semmit. Ha ismeri, akkor nincs már mitől óvnom. Kárt nem tehet magában a Nyéki.
- PÉCSVÁRADI: Hú, pedig hogy szeretne kárt tenni a Borjús Tecában! *(Gúnyosan röhögcsél.)* Szó ami szó... én is szívesen kárt tennék benne!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Miért nem teperik le itt mindjárt, a ládák mögött? Ha már annyira magukon van a kangöröcs?
- PÉCSVÁRADI: Jöjjön maga is, Teréz, így leszünk párosan.
- KLINSZKI: Ne hagyja magát!
- NYÉKI: *(kapva kap a segítségén)* Vilmácskának pedig Bargár úr marad. Bargár úr nagyon rendes ember. Csak hát a lába, ugye... de a lába az nincs összefüggésben a nemi potenciáljával... Ugye, a szag és a nemi ingerek...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(nem hagyja magát felhergelni, hideg és penge)* És hogy képzeled, Pécsváradi úr? A nyakunkba kapnánk a szoknyánkat? Így? Vagy megfogatná velünk a bokánkat, hogy hátulról jobban hozzánk férjen? Komolyan gondolta, amit az előbb mondott?
- PÉCSVÁRADI: *(fütyörészik)* Nem probléma, hogy hogyan. Így is... meg úgy is. Először így... aztán meg úgy...
- KLINSZKI: Fene nagy pofájuk van maguknak. *(Kidüleszti a melleit, alájuk nyúl, jelentőségteljesen.)* Aztán meg, ha arra kerülne a sor, ijedtükben elhagynák az összes töküket.
- NYÉKI: Ejnye Vilma, zavarba hoz, hát hogy mondhat ilyet? Ennyire nem lehet egy hölgy közönséges! Egy jól nevelt hölgy, persze...
- KLINSZKI: *(nagyot ránt a mellein)* Én lehetek. A Bérkocsis utca nem igazán kényeztetett el. Az lenne a jó iskola a maguk fajta úri fiúknak. Akkor majd kevesebbet járna a szájuk, és többet a kezük. Ott nem volt kecmec. Ott egy fiú nem sokat magyarázott, főleg nem fenyegetőzött sokat. Elkapta a lány, ahol érte, és puff. *(Már túl is voltak mindenén.)* Megrázták magukat, mint a galambok – ennyi. Egy tojózás és kész.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(undorral az arcán)* Beszélhetnék másról?
- BARGÁR: Kell nekünk egyáltalán beszélgetnünk?
- BORJÚS: Akkor mit hallgatna ki, ha csöndben lennénk?
- PÉCSVÁRADI: Ez még a csöndet is kihallgatja, az már biztos...
- BARGÁR: *(mintha csak magának mondaná)* Nem tudom, ki van rokonságban a rendőrséggel?
- EGYSZERRE MIND: Ki?
- BARGÁR: Valaki csak... Mennyire primitívek is az emberek, édes istenem! Valakit mindig kineveznek spiclinek; valaki mindig gyanús. Amelyik kutya nem jó nyomozónak, beválik spiclinek, mi? Jó tréfa, jó nagy tréfa. És mekkora tévedés, kérem! Az igazán jó spiclikről nem szaglik, hogy azok. Azoknak nem szarszagú a lábuk. Nem sánták, mint a Borjús Teca...

BORJÚS: Sánta a maga tréfacsináló kurva anyja...

BARGÁR: *(meg sem hallja)* Kár, hogy megvakultam. Majd móresre tanítanék én mindenkit ebben a kuplerájban. Kurvák jobbra, stricik balra...

PÉCSVÁRADI: Bargárok középre!

BARGÁR: Így igaz! Semmi pénzért nem vegyülnék el magukkal! Isten ments, hogy szarral vegyüljek!

PÉCSVÁRADI: *(nagyot nyel)* Ez nem csak megvakult, de meg is hülyült. Menjünk!

BARGÁR: *(a hang irányába indul, megpróbálja elállni Pécsváradi útját. Ezen Pécsváradi annyira meglepődik, hogy, bár kikerülhetné, hagyja megállítani magát.)* Hová indul, Pécsváradi úr? Megy a sajréért? Fél, hogy nem várja meg az a frankfurti fiúcska? Mennyit vár? Fél órát? Legfeljebb felet... Aztán ugrott az áru, mi? Esetleg fölveri várokozás közben az árát... Vagy teljesen vége a boltnak a maga fegyelmetlensége miatt... És akkor mit fog elkölteni éjszakánként a Moulin Rouge-ban Borjús művészno csodálatos húga társaságában? No, persze, ne feledkezzünk meg a húgocska tisztelt kolléganőiről sem...

BORJÚS: Miket beszél, Bargár? Hogy merészel így beszélni a húgomról?

BARGÁR: Nem a húgáról van szó, hanem Pécsváradiról! Egyébként is, tudok mindent. Rosszul vagyok. Hívjanak orvost! Hallják? Telefonálni akarok.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(hideg nyugalommal)* Rossz a telefon, Bargár úr.

BARGÁR: Hallottam, hogy az előbb telefonált valaki.

NYÉKI: Nem telefonált senki. Egész nap rossz volt a telefon. Megértette?

BARGÁR: Hazudtok... Meg akartok ölni.

NYÉKI: Akarja, hogy összepakoljam a holmiját?

BARGÁR: Hozzá nem nyúl, megértette? *(Védekezőn tárja szét a karját a bódéja*

bejárata előtt.) Még csak az kéne, hogy szétlopkodják azt a kis vagyongámat... még csak az kellene... Táguljanak innen, hiénák, hozzá ne merjenek nyúlni semmihez!

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(észreveszi, hogy Pécsváradi tévéjén pornófilm fut)* Szűz Máriám! Pécsváradi úr! A tévéje! Hiszen ez undorító! Felháborító! Szégyellje magát!

PÉCSVÁRADI: *(kapkodva próbálja meg rendbe hozni a hibát)* Jaj, bocsánat, ezer bocsánat! Máris kikapcsoltam. Ezt nem akartam. Nem ezt akartam... Ez nem az én kazettám. Ezt csak úgy, kölcsön... értik, ugye... kölcsön... engem nem is érdekel... hát épp ennek kellett a kezem ügyébe kerülni... az ember szórakozott... merő szórakozottság... még egyszer, elnézését kérem, kedves Teréz...

BARGÁR: *(szimatol)* Milyen kazettáról van szó?

KLINSZKI: Amilyet látni szeretne, papa! Természetesen pornó. Közvetítsek? na, most egy nagydarab néger beakaszt a törékeny szőke lánynak... el tudja képzelni, Bargár sporttárs... majd szétreped a nő, akkora állat az a néger... ömlik róluk a verejték... a néger szeme kidagad a pofájából... a nő most négykézlábra ereszkedik, a négernek akkor van, mint a karom, Bargár, olyan vastag is, most odaáll a szőke mögé...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(megvetően méri végig)* Álmodik a nyomor.

BARGÁR: *(kizökkenve a belelésből)* Hé, miért szakította félbe? Nem kellett volna félbeszakítania! Egészen jó volt.

KLINSZKI: Hogy érti azt, hogy álmodik a nyomor?

BARGÁR: *(megpróbálja túlharsogni őket)* Ne törődjön vele! Közvetítse le az egészséget! Gondoljon szegény vakra! Na, gyerünk már!

KLINSZKI: *(megpróbál ismét belekötni Schmeikálnéba, de az rá sem hederít,*

- elfordul*) Hogy érti azt, hogy álmodik a nyomor?
- BORJÚS: *(mulat Klinszki felsülésén)* Úgy, hogy éhes disznó makkal álmodik, drágám.
- BARGÁR: *(még mindig reménykedik a befejezésben)* Folytassák! Tessék azonnal folytatni!
- NYÉKI: Á, már nem érdekes, Bargár. A nagy néger eddig kefélté kidagadt szemekkel a szőke nőt, de annak hazajött a férje, és a machetájával lecsapta a néger fekete dákóját. Vér, szökőkút, ondószünet. Pécsváradi úr közben kivette a kazettát, és mielőtt megjöttek a rendőrök... ha jól látom... a Tom és Jerry című kiváló amerikai...
- BARGÁR: *(összerezzen)* Rendőrök? Miféle rendőrök?
- NYÉKI: No, mi van? Csak nem majrészik, papa?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(Nyékire vicsordul)* Maga lenne a legjobban bejeddve, ha valóban jönnének a zsaruk.
- NYÉKI: *(járkálni kezd, ahogy szokott)* Nekem nincs mit takargatnom. Én csak tiszta üzletekben utazom, tudhatnak.
- PÉCSVÁRADI: Én talán nem?
- KLINSZKI: És a füzetek? A kölcsön kazetták?
- PÉCSVÁRADI: *(megunja, hogy mindenki őt froclizza, nyilbán satnya humorérzéke miatt)* Hát jó. Akkor lássuk, kinek mi van a pultja alatt! Azt hiszik, én nem tudok semmit? Hogy csak ez a szar-szagulábú Bargár tud itt mindent?
- NYÉKI: Mondja, László, van magának rendőr rokona?
- PÉCSVÁRADI: Kuss!
- NYÉKI: *Basztá a nőket a pártirodában.*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(felcsattan)* Hagyja már abba ezt az ocsmányságot!
- NYÉKI: *(megbántódom magyarázkodni kezd)* Ez nem ocsmányság. Ez vers. Ez egy ké-szülő eposz tengelye. Apámról fog szólni az eposz. Apámról, aki nagy idők nagy tanúja volt.
- PÉCSVÁRADI: Tényleg... a nőket tényleg... *(Vihog, mint egy kamasz.)*
- NYÉKI: Ja. A lipótvárosi úrinőket. De nem volt ő korrupt. Az aktus után kivézé-nyelte őket, ki ám, kérem, gyerünk, lapátot a kézbe, gyerünk, romeltakarítás...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az ilyenek miatt nem bíznak az emberek a kommunistákban.
- NYÉKI: Az újjáépítés nem szenvedett csorbát a papa miatt. De ha már annyira akarták azok a nők...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Pont az ilyenek miatt. Mint a maga apja.
- NYÉKI: *(megáll, ezt már nem hagyhatja)* Komolyan? És Schmeikál elvtárs? Ha olyan szűzen fogant az eszmében, miért úgy fejezte be, mint az öregem? Az nem lehet, hogy egy egész nemzedéket kötélvégre fogtak! Az egyszerűen nem hihető, tetszenek érteni? Jó, az én faterom szeretett dugni. De amellet fölépítette a fél országot, talpra állította Budapestet...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(szarkazmussal)* Csak előbb ugyanezt a felét ledöntötte a pártirodán...
- BARGÁR: *(ki tudja, miért, békítőleg lép fel)* Csak semmi politika! Ha rám hallgatnak, semmi politika. Minek föltámasztani a múltat? Mondják meg őszintén, hát nincs elég bajunk e nélkül is? Ezek a sorozatos áremelések. Meg ez a kurva adórendelet...
- PÉCSVÁRADI: *(tetszik neki Bargár békés fellépése)* Erről van szó. Nem elég, hogy kirabolnak bennünket, még gondoskodjunk arról is, hogy lecsukjanak? Ezek nem sokat kukoricáznak ám! Jobb, ha tudják.
- KLINSZKI: Maga csak tudja, nem?
- PÉCSVÁRADI: Képzelve, hogy tudom. Ha olvasna újságot, akkor maga is tudná, mi folyik ebben a...

KLINSZKI: *(kofásan csípőre vágja a kezét)* Nohiszen! Ha maga az újságokból akar valamit megtudni... Tudja mit? Akkor a Bargár sporttárs is tájékozottabb magánál. Engem nem fognak falhoz állítani... falhoz állítani a hülye újságjaikkal. *(Megtortpan, mondja, ne mondja, mondja.)* Nekem volt egy újságíró krapekom. Na, az édesem, akkora takony volt, de akkora, amekkora a Schmeikálné orrába se férne bele.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Majd megmondom én mindjárt, hogy hová férne be az a takony! A maga... a maga pudvás, gyenyyes...

KLINSZKI: *(laza kézmozdulattal szakítja félbe, ez annyira meglepi Schmeikálnét, hogy nem jut levegőhöz)* Ne fárasssa magát! Ez csak egy hasonlat volt. Lényeg, nem jártam sokáig a pofával, gyenge volt állon alul. De nem csak azért. Mert egy kis girnyó volt. *(Felemeli a mutatóujját, jelzi, fontosat fog mondani.)* Elvonták a jellemét. Értik? Teljesen elvonták a jellemét. Mindenféle tanfolyamra jártatták. A végére olyan lett, hogy az anyjára is azt mondta volna, hogy ellenzéki. S tudják miért? Megmondom. Két dologért. Az egyik, hogy a neve benne legyen az újságban. A másik, hogy ki ne essen a kasztjából. Mert így megy ám ez minálunk.

BARGÁR: És mi nem vagyunk külön kaszt?

KLINSZKI: *(ünnepélyes lesz az arca)* Mi a nép vagyunk.

BORJÚS: *(érti, nem érti, nem hagyja annyiban)* Te lehet, hogy az vagy. De én nem. Én Borjús Teca vagyok. Ha akarom, holnap már nem vagyok itt. Mit tudom én, hol vagyok holnap – ha akarom. A Taurusban... *(Elbizonytalanodik, emeli a hangját.)* vagy valami irodában... férjhez megyek...

PÉCSVÁRADI: Hú, ez aztán a vonzó karrier! *(Megjátszott hanyagsággal ül Borjús pultjára.)* Csak vigyázzon, az agyára ne

menjen majd az a fene nagy jólét. Azt hallottam, hogy a sallerozók újabban fekete merciken járnak be a Taurusba. Úgy ám. *(Borjús felé fújja a cigaretta füstjét.)* Mégiscsak uralkodó osztály az uralkodó osztály. Oda bekerülni... igaz-e, Tecus?

BORJÚS: Menjen a francba! Megértett?

NYÉKI: Megtiltom, hogy a Tecust piszkáld!

PÉCSVÁRADI: Jó, kérlek. Piszkáld a Tecust te. Jó mélyen.

(Kakaskodva nézik egymást, de nem kerül sor harcra. Unalmas csönd, pakolás.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(mint aki az időjárásról beszél)* Egyre romlik az üzlet. Nem vették észre?

BARGÁR: Már akié romlik.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Általában romlik. Tendenciájában.

NYÉKI: Nincs az embereknek pénze.

KLINSZKI: *(lecsapja maga elé, ami a kezében van)* Ugrat? Soha nem volt ennyi pénze az embereknek, mint manapság. Felveti őket a pénz. Érti? Pénzt szarnak lassan az emberek, mert már unalmukban pénzt zabálnak lecsó helyett.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Akkor miért megy napról napra rosszabbul?

BARGÁR: Mert az embereknek telik új holmira. Snassz dolog ma már használt holmit venni.

PÉCSVÁRADI: Ugyan, ugyan. Hol kapják meg azokat a nemes kelméket, amelyeket Teréz árul?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(zavarba jön)* Maga hízeleg, László!

PÉCSVÁRADI: Nem, egyáltalán nem. Mi azért vagyunk, hogy azt találják meg nálunk az emberek, amiket nem találnak az államiban. Mi kis állam vagyunk, ha nem tudnák. Egy igazi kis...

BARGÁR: *(elbődül)* Szemétdomb!

PÉCSVÁRADI: A jobbik szemétdomb. Turkálnak, kapirgálnak bennünk, aztán csak

- előkerül az arany. Tudja azt maga, Bargár úr, hogy mindenkinek más az arany. Szemétdomb. *(Széles vigyorra húzódik a szája.)* A szagot minden esetre a maga nadrágszára biztosítja.
- BARGÁR: *(fröcsköl a nyála)* Kikérem magamnak, hogy állandóan engem froclizzon, maga szemtelen!
- BORJÚS: Miért mondják a Bargárra, hogy szarszagúlabú?
- NYÉKI: Maga nem tudja? Tényleg nem tudja? Nahát!
- (Sokáig nevetnek. Bargár mozdulatlanul ül, azután feláll, lép kettőt, és anélkül, hogy felemelné a kezét, elvágódik a kövön. Valamennyien felugranak.)*
- KLINSZKI: Emberek, a Bargár elájult.
- BARGÁR: Vízet... vízet...
- PÉCSVÁRADI: Hozzon neki valaki vizet.
- NYÉKI: Hozzál te.
- PÉCSVÁRADI: No, arra várhat... a vén tróger.
- BORJÚS: Menjén már, Karcsi, az ég szerelmére!
- NYÉKI: Hát jó. Hozok.
- (Teliengedi a bögréjét a falcsapnál.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(elállja az útját)* Öntse ki azt a vizet, de azonnal!
- NYÉKI: *(nem érti)* Hogy tetszik mondani?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem kell víz. A Bargárnak nem.
- NYÉKI: Kérte...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Na és?
- BORJÚS: Meg fog halni.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Na és?
- BORJÚS: De ez...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Na és!!!
- (Állnak, minden tekintet Nyékire mered.)*
- NYÉKI: *(mintha maga sem érti, miért szánja rá magát olyan nehezen a válaszra)* Engem maga nem érdekel, vegye tudomásul...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az más. Ha magát nem... Az más. A saját felelősségére, Nyéki Karcsi... az más, persze...
- NYÉKI: *(indul, de megtorpan)* Mit akar?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szomjas, Karcsi? Akkor meg miért nem iszik?
- NYÉKI: *(tovább tétovázik)* Igaz is... teljesen igaza van. Még megmelegszik.
- (Iszik.)*
- PÉCSVÁRADI: *(bizonytalanul)* Megmondaná nekünk, Teréz...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem mondanám meg.
- PÉCSVÁRADI: *(a fejéhez kap)* Szent ég! Nekem már régen haza... kellett volna...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(arcán a percek óta rádermedt mosollyal)* Hát akkor miért nem megy? Ki tartja vissza?
- PÉCSVÁRADI: Megyek, máris megyek. Azaz... még valamit el kell intéznem... valamit...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Valamit? Szóval, valamit.
- BORJÚS: Már mióta fekszik mozdulatlanul... a földön... valaki segíthetne neki... valami...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(gúnyosan)* Nincs még itt valaki... valaki, rajtunk kívül?
- KLINSZKI: Ne ökörködjének! Majd én...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Csak bátran, aranyom. Ha már egy lovag sincs közöttünk. Segítse fel a derék Bargárt. Megérdemli, jó ember az *Emil*.
- KLINSZKI: *(visszahőköl)* Emil?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Miért? Nem így hívták?
- KLINSZKI: Igen, mintha... de hogy a Bargárt...!
- BORJÚS: Telefonálni kéne orvosért! *(Mivel senki sem mozdul, maga indulna el, de Schmeikálné elébe perdül.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Egy pillanat. Előbb nekem kell egy fontos telefont elintéznem.
- BORJÚS: De hát addig...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem érdekel...

- BORJÚS: Sürgős... *(Félretolná a Schmeikálnét, de az erősebbnek bizonyul, őt penderíti a pulthoz.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ha annyira sürgős, vezettesse be a bódéjába a telefont.
- KLINSZKI: *(Borjús védelmére akar kelni)* Né má' a naccságát!
- BORJÚS: Biztosan randevút beszél meg a vén kurva!
- PÉCSVÁRADI: Vénnek éppen nem vén. Kurvának meg, sajnos...
- NYÉKI: *(megbántott férfiónérzettel)* Vajon, miért parancsolgat ez itt?
- PÉCSVÁRADI: Kérdezd meg tőle, Karcsikám!
- NYÉKI: *(feltalálja magát, vagy a megoldást)* Addig talán a kazettákat...
- PÉCSVÁRADI: Oké! Válogassunk!
(A két férfi elvonul „válogatni”.)
- BORJÚS: *(tanáctalánul mered a földön fekvő testre)* Te, ez a Bargár...
- KLINSZKI: Az apja biológiatanár volt. Folyton ezt hajtogatja a nyomorult. Annak a tanítóföldjét kellett gyermekkorában a Bargárnak...
- BORJÚS: Nem fog fölfázni?
- KLINSZKI: *(a szokásos durva felröhögéssel)* Csak oda ne süljön a segge a betonhoz!
- BORJÚS: Te, én sajnálom...
- KLINSZKI: Na és? Mit számít? Tudod te egyáltalán, hogy kicsoda? Hogy ki az istenpicsája ez a Bargár? Hogy mit senderkedik itt? Azt hiszed, szüksége van arra a pár forintra, amit itt megkeres? És ha máshonnan pénzelik?
(A férfiak hangoskodva visszatérnek. Túlontúl is hangosak.)
- PÉCSVÁRADI: Oké? Hétségére itt az áru. Megbeszéltük?
- NYÉKI: Első osztályú lesz. Majd meglátod.
- BORJÚS: Micsoda? Mi lesz első osztályú?
- NYÉKI: A kiszolgálás, aranyom. Mit adhatok? Magamat ajánlhatom elsősorban... nem bánja meg, első osztályú árut kap.
- Erős, alig strapált, kopásbiztos, sőt, Tecuska, magának még ki is lehet próbálni... akár nem is egyszer, ha ilyen bizalmatlan...
- (Özveggy Schmeikálné visszajön a telefontól.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Bargár meghalt.
- NYÉKI: Hehe. Ezt biztosan az ujjából szopta.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szopni maga szokta az apukája bögyörőjét, ott, fiacskám, a pártirodán.
- NYÉKI: *(arcába szökik a vér)* Ez már azután... végképp...
- PÉCSVÁRADI: Egészen biztos?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Tuti. Már javában rohad. Nem érzi?
(Borjús kiejti kezéből a kispárnát, amit éppen szorongat.)
- BORJÚS: Jaj!
- NYÉKI: Ha valóban így van...
- PÉCSVÁRADI: Be kéne jelenteni... *(Indulna, de Schmeikálné eléje áll.)* Talán...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Megtörtént.
- KLINSZKI: Aha. És hova?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ahova köll, aranyom.
- KLINSZKI: Ühüm.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ne tessék itt ühümözni, értettük? Nem vagyok elég vicces hangulatban.
- KLINSZKI: Aha.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem értette, hogy elég?
- PÉCSVÁRADI: Na, én talán elindulok végre...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: „Na, én talán elindulok végre...” *(Félreáll, Pécsváradi elindul.)* Hová ilyen sürgősen, Pécsváradi úr? Elmenne, éppen most? És a rendőrség?
- PÉCSVÁRADI: *(megtörpan)* Mit akar a rendőrséggel?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Én semmit. Jön az magától is. Ilyenkor jön.
- KLINSZKI: Jön az máskor is. *(Legyint, folytatja a pakolászást.)*

PÉCSVÁRADI: Az nem tartozik ide.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szóval, senki nem mehet el innen... most már...

PÉCSVÁRADI: Na ne! Egy fontos üzleti ügyben nekem pillanatokon belül...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szóval, mégis igaz, amit a Bargár...

PÉCSVÁRADI: És ha igaz?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ez a Bargár honnan tudott minderről?

PÉCSVÁRADI: Kérdezze meg tőle.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Bargár halott.

PÉCSVÁRADI: *(elveszíti a türelmét, ordít)* Támassza föl! Na, mire vár? Vagy veresse ki belőle! Magának olyan jók az összeköttetései...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(dermesztő hidegséggel)* Honnan tud az én összeköttetéseimről?

PÉCSVÁRADI: Én nem tudok. Én nem mondtam...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mondta.

PÉCSVÁRADI: Már engedelmet, csak tudom, hogy mit mondok.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(Nyéki felé fordul, hangneme parancsoló)* Mondta?

NYÉKI: Én nem hallottam. Ezeket a francos karburátorokat éppen...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(Borjús felé fordul, aki igyekszik elkerülni a pillantását)* Mondta?

BORJÚS: Azt sem tudom, miről van szó.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(pár fenyegető lépést tesz Klinszki felé)* Mondta?

KLINSZKI: Persze, hogy mondta. Hallottam, hogy mondta.

PÉCSVÁRADI: Mit mondtam én, te szemét?

KLINSZKI: *(méltósággal és gúnnyal)* Ne tegezzen! Megértette, Pécsváradi Lacika?

PÉCSVÁRADI: Nem értem, mire megy ki a játék...

(Schmeikálné a kör közepére áll, szinte suttog.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Valaki megmérgezte a Bargárt.

BORJÚS: *(őszinte elképedéssel)* Micsoda? Maga nincs észnél.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Bargárnak meg kellett halnia.

BORJÚS: *(még őszintébb elképedéssel)* Ez olyan, mint a krimi...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Olyan, de nem olyan egyszerű. Nem bizony, aranyoskám, nem bizony. Cián? Patkányirtó? A fenét! *(Körbe hordozza a felemelt mutatóujját.)* Ó, másként mennek itt a dolgok... nagyban, aranyoskám, nagybani dolgok ezek már...

BORJÚS: Nem értem.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Jelentkezzen, aki érti!

KLINSZKI: Most mit nagyképűsködik?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nyugalom, nyugalom, szívem! Nem fejeztem be. Szóval, itt van ez a Bargár-ügy. Adva van egy jóra való, szarszagulábú balek. Kiáll a kis motyójával a piacra, eladogat ezt-azt, árul...

NYÉKI: De megfigyelte!

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Megfigyeltem. Na és? Ott tartottam, hogy árul. Nincs felesége, nincs gyereke, nincs senkije az égvilágon.

KLINSZKI: Minek él az ilyen?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Erről van szó. Mindek él egy ilyen féreg? Nincs nője se. Vagy már nem tud, vagy már a pénzt sajnálja érte.

NYÉKI: *(növekvő dühvel)* Mi közük hozzá!

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(gúnyos elégtétellel húzza el a száját)* Hát nem olyanok vagyunk, mint egy nagy család? Tudnunk kell egymásról. Kérdezem ismét: mi öröme van egy ilyen madárnak az életben? Semmi. Hangsúlyozom, semmi.

PÉCSVÁRADI: Hova akar kilyukadni?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Türelem, galambocskám, türelem! Hol is tartottam? Na, szóval, nincs az égvilágon semmi öröme a szegény jó Bargárnak. Csak árul, csak

- gúnyolják, mert maguk gúnyolták a szarszágú lába miatt. Nem így volt?
- BORJÚS: (*vigasztalanul*) Még mindig nem tudom, miért szarszágú a Bargár...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Most nem erről van szó. Hanem arról, hogy Bargár elkezd hintőporokat vásárolni Klinszki Vilmától. (*Teátrálisan fordul Klinszki felé.*) Mennyibe is kerül egy doboz por, aranyoskám?
- KLINSZKI: (*elfordul, mintha nem érdekelné*) Mondtam már, hogy nem árulok hintőport...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ejnye...! Bejnye...! Lehet, hogy tévednék?
- PÉCSVÁRADI: Mit molesztálja azt a lányt?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nó molesztíren! Ha nem árult port, akkor nem árult.
- BORJÚS: (*egyre ólmosodó értetlenséggel*) Nem értem. Mi köze a Klinszki Vilma Scholl-lábhintőporának a Bargár...
- NYÉKI: (*belekarol a nőbe, aki ki akar szabadulni a karolásból*) Jöjjön, Tecuska, majd én megmagyarázom.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Helyes. Helyes, Nyéki Karcsi, nagyon helyes. Menjen, Teca!
- BORJÚS: Hova menjek?
- NYÉKI: (*vigyorog Schmeikálné felé*) Velem a raktárba... a dolog bizalmas...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*taszít egyet Borjúson*) Meglehetősen bizalmas... csak menjen kedvesem, ne féljen semmitől...
- BORJÚS: Nem lehetne *netalán* itt?
- NYÉKI: Itt, Tecuska? Higgycs már el, kérem...
- BORJÚS: Hát jó. De siessünk, mert a rendőrség...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Karcsi, ugye megértett?
- NYÉKI: (*bizalmaskodó somolygással*) Természetesen.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: De biztosan megértett, Nyéki Karcsi?
- NYÉKI: (*bizalmaskodóbb somolygással*) A legteljesebb mértékben.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Rendben. Számítok magára.
- NYÉKI: (*bizalmas mosollyal*) Köszönöm... Teréz.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*mézzel az ajkain*) Karcsi... És... van egy-két kuncsaftom... irodalmi berkekben... ha esetleg egyszer az eposz elkészül... az apjáról... tudja, *baszta a nőket a pártirodában*... nem rossz sor, de nem ám... de még milyen jó sor... a pártirodában a nőket... erős, szellemes... lehetséges volna... azt hiszem...
- NYÉKI: Köszönöm, Teréz.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Na, jó. Menjenek már!
- BORJÚS: (*valami derengeni kezd az agyában*) De mégse! A raktárba... oda nem.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem értem ezt a Zsuzsit. Egy ilyen okos és tehetséges lány...
- BORJÚS: Hagyja békén a húgomat!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ki bántja a maga húgát? (*Csaknem kedves mosollyal.*) Csak azt akarom mondani, nem értem, hogyan keveredhetett abba a dologba... *tudjátok*, na... *segítsetek* már ki... ejnye, nem jön a számra...
- BORJÚS: (*lehajtja a fejét*) Gyerünk, Karcsi!
- NYÉKI: Köszönöm, Teréz!
- KLINSZKI: (*belekurjant a levegőbe*) Lakáj! Egy pondró...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mondott valamit, vagy...
- PÉCSVÁRADI: Ön remek színész, ami azt illeti...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Köszönöm. Az ember igyekszik.
- PÉCSVÁRADI: (*kissé kakaskodva*) És még szép is, ráadásul.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ne fáradjon. Erről a vonatról már lekészt.
- PÉCSVÁRADI: Komolyan gondoltam.
- KLINSZKI: (*önkéntelenül, mint aki tud valamit*) Komolyan gondolta.

- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Valóban? Annál szomorúbb.
- (*Hallgatnak. Klinszki váratlanul Schmeikálné elé ugrik.*)
- KLINSZKI: Mikor jött rá?
- PÉCSVÁRADI: (*megpróbálja elrángatni onnan, de az nem hagyja magát.*) Megőrültél?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hagyja! Magunk között vagyunk.
- KLINSZKI: Szóval, mikor?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mire angyalom? Mire jöttem rá mikor?
- KLINSZKI: Na, nekem ebből elég! (*Megfordul, hogy visszamenjen a bódéjába.*)
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem lenne jó, ha elmennél, aranyoskám. Nem lenne értelmese. Beszéljük meg inkább...
- KLINSZKI: A kurva anyáddal szórakozzál! Értetted?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Felnőtt emberek vagyunk... talán szót értünk. Lehet?
- PÉCSVÁRADI: Azt hiszi, hogy most a kezében vagyunk?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ó, kis pont vagyok én ebben az ügyben. Nem igaz, László?
- KLINSZKI: Mit akar tőle? Na, mit akar? Meg akarja baszatni magát vele, mi? Régóta tudom. Rajta! Mire vár?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Megint többet ittál a kelleténél, drágám.
- KLINSZKI: (*mint akinek a gyenge pontjára tapintottak*) Mi közöd hozzá! Van valami közöd hozzá? Semmi közöd nincs. Szemét vagy. Annyi.
- PÉCSVÁRADI: (*kényszeredetten poénkodik*) A végén még hajba kapnak a hölgyek...
- KLINSZKI: Megölöm ezt a ringyót.
- PÉCSVÁRADI: (*elbődül, mintha az előbb nem ő heherészett volna*) Kuss!
- KLINSZKI: Tessék?
- PÉCSVÁRADI: Jól hallottad! Kuss! Fogd be a részeg pofádat!
- KLINSZKI: Nem beszélhetsz így velem. Pont velem...
- PÉCSVÁRADI: Mi közöm hozzád?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*feltámad az érdeklődése, vagy csak úgy tesz*) Én is ezt akartam kérdezni éppen.
- PÉCSVÁRADI: Semmi. Ezzel még izélni sem lehet. Be van pókhálósodva a pinája. Nem szereti a...
- KLINSZKI: Na, mit nem szeretek? Na, mit nem?
- PÉCSVÁRADI: Azt nem szereted... A faszt... Azt.
- KLINSZKI: (*elerőtlenedve*) Ne, ezt ne... Erről nem...
- PÉCSVÁRADI: (*diadalmasan ugrabugrál*) Nem szereti. Tudja, mióta nem szereti? Óriási történet. Mondhatom, óriási...
- KLINSZKI: Elhallgass! Ez előtt a...
- PÉCSVÁRADI: Hallott már ilyet? Egy fakanállal... egy fakanállal...
- KLINSZKI: (*könnyörög*) Nem! Nem akarom!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*összenevet Pécsváradi-val*) Mi van a fakanállal?
- PÉCSVÁRADI: A mángorlóban, ugye, Vilma?
- KLINSZKI: (*megpróbálja megütni a férfit, de az lefogja a kezét*) Undorodom tőled...
- PÉCSVÁRADI: Nézd, milyen erőben van a kis pulyka! Mérges pulyka, rút, rút, rút! Szóval... (*Klinszki kiszabadult keze az arcát találja el, ezen felháborodik.*) Na, állj le most már cicám az ütögetősdivel...
- KLINSZKI: (*félig zokogva, félig dührohamban*) Kuss! Nem érted, hogy kuss!
- PÉCSVÁRADI: Földugták neki a fakanalat... jó mélyre...
- KLINSZKI: Hazudsz!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Honnan tudja?
- PÉCSVÁRADI: Ő mesélte, hogy amikor ott mosott... azt sem tudta, mi történik vele... még nem volt tizenkét éves...

- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(váratlanul elkomorodik)* Megható történet. De mi közöm hozzá?
- PÉCSVÁRADI: *Mé?* Nekem mi közöm ehhez? *(Fejével Klinszki felé mutat.)*
- KLINSZKI: Most egyszerre elfelejtetted... *(Csöndesedik, sír...)*
- PÉCSVÁRADI: Mit felejtettem el...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Fáraszt a családi vitájuk. *(Az eget nézi.)* Úgy látom, eső lesz...
- PÉCSVÁRADI: Megértem, hogy fárasztja. Maga művelt asszony. Ez meg... ez a Klinszki még soha nem járt... színházban.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(tettetett érdeklődéssel, félig nevetve)* Nem mondja.
- PÉCSVÁRADI: De mondom. Csak nem képzeli, hogy nekem viszonyom... pont egy ilyennel?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az ember, ugye, lakva ismeri meg...
- PÉCSVÁRADI: Lakott volna vele egy percig is... a házat fölveti a kosz...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: No, nem... Én ezt nem hiszem el.
- PÉCSVÁRADI: Úgy, úgy, bizony, hogy úgy. Meg zsupori is a drágám. Csak szipkára keres. Arra nem zsupori. Ami marad, azt meg a matracába varrja bele.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(megcsóválja a fejét)* Ejnye, maga tréfál.
- PÉCSVÁRADI: Halálosan komoly. Higgyen nekem!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: És ha hiszek? Akkor mi lesz... vele?
- PÉCSVÁRADI: Ó nem számít. Ő nyeli tovább a port... egyedül.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(jóvágólag hunyorít egyet)* Úgy hiszem, mindent megbeszéltünk.
- KLINSZKI: *(magában beszél)* Sajnálom, hogy nem jártam operába, mint ez.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Említettem talán, fáraszt ez a családi perpatvar. Elég lesz ebből.
- KLINSZKI: *(gyűlölettel emeli felé az arcát)* Nem vetted észre, hogy te kellesz neki?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Kinek?
- KLINSZKI: Ennek a stricinek. Állandóan rajtad jár az esze. Teljesen odavan érted.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(Pécsváradi felé fordul)* Valóban így van?
- KLINSZKI: Kérdezze meg tőle.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Tőle kérdeztem... ha nem dumálnál bele állandóan mindenbe. Így van?
- PÉCSVÁRADI: Lekéstem azt a kurva üzletet... Maguk miatt...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Kérdeztem valamit...
- PÉCSVÁRADI: *(teljesen bepörögve)* Mit képzelsz? Köteles vagyok válaszolni a kérdéseire? Kicsoda maga? Öntelt, buta tyúk.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Értem. Hát jó, akkor mindent megbeszéltünk.
- (Hátat fordít, vesztére. Klinszki felragad egy vasrudat a földről, és feléje indul.)*
- KLINSZKI: Még nem. Látod, mi ez? Úgy hívják a magunkfajta prolik, hogy pajszer. Igen hasznos hangszer, ha ez ember be akarja törni valaki koponyáját... tudod? És én most be fogom törni azt a rohadt fejedet. Kész. *(Schmeikálné futni kezd előle, Klinszki tántorogva utána ered.)* Hiába menekülsz, most az egyszer nem fogod megúszni! Állj meg, te szemét...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Legyen esze! László, legalább magának legyen esze! Maga józan, nem? Tudja mi lesz ennek a következménye? Ne súlyosbítsák a helyzetüket! Hé, fogja már le ezt az örültet! A végén tényleg... úr isten, teljesen megőrült... nem hallja? Segítség!
- (Pécsváradi egyetlen ökölcsapással leüti Klinszkit.)*
- PÉCSVÁRADI: Hm... Most mi van? Azt mondja meg!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az van, hogy majdnem megölt.

- PÉCSVÁRADI: Nem azt kérdeztem. Azt mondja meg, hogy mi van?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Még mindig alig kapok levegőt.
- PÉCSVÁRADI: Még mindig nem? Nem számít. *(Felemeli a hangját.)* Azt mondja meg végre, hogy mi van?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Bajban vannak, barátcskám. Nagy bajban.
- PÉCSVÁRADI: És maga? Maga mi hasznot húz ebből?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Én? Én... semmit.
- PÉCSVÁRADI: Ne etessen! Megszerzi a Bargár cuccait, mi? Meg még kéne a miénk is.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nevetséges.
- PÉCSVÁRADI: Vagy már régen a magáé az is? Nem? Ahogy meglehet, hogy itt minden már régen a magáé...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nagyon szellemes. Ha... ha...
- PÉCSVÁRADI: Egyáltalán nem akart szellemes lenni. Azt hiszi, nem tudom?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Na, mi az, amit *nemtud*, nagyokos?
- PÉCSVÁRADI: *(csak suttogva meri kimondani, de még az előtt is körülnéz)* Hogy itt senki sem önálló?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hanem? Hanem?
- PÉCSVÁRADI: Mindenki tejel valakinek. Mi csak a kirakat vagyunk. *(Hevesen gesztikulál.)* A nagy halak a *ködben* úszkálnak, jó messze, hátul, ahol biztonságos. A balhékat persze mi visszük el. Azért élünk kicsivel jobban... lehet, hogy nem is élünk... egyáltalán...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(mintha a férfi homlokára csapna a tenyerével, de nem érinti meg)* Ezzel a fantáziával igazán többre vihette volna.
- PÉCSVÁRADI: Csak nem hiszi, hogy bármit is rám tud bizonyítani?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ugyan, ki akar bármit is magukra bizonyítani? Csak, ugye... *(elhallkul)* így, hogy én is benne vagyok
- immár a dolgokban... más a felállás, nyilván... ugye...
- PÉCSVÁRADI: *(megütözve)* Csak nem zsarolni akar?
- KLINSZKI: *(a földről)* Hagytad volna agyonütni...
- PÉCSVÁRADI: Hülye. Szóval, Schmeikálné, hogy képzeled a dolgot?
(Borjús jön, zilált a haja, zavarodottság van benne.)
- BORJÚS: Maguk meg min vitatkoznak? És hol van a rendőrség?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Majd jönnek, időben. Tud már... mindent?
- BORJÚS: *(véres gúnynal, talán öngúnyal)* Ó, hogyne. *Köszönöm, Teréz.*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hol hagyta a Nyéki Karcsit?
- BORJÚS: Az elébb telefonált... azután elrohant valahova...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(idegesen felcsattan)* Mit csinált? Telefonált? Elrohant?
- PÉCSVÁRADI: Hová rohant?
- BORJÚS: *Valahová... (Visszatér a régi értetlenségére.)* Mitől ilyen izgatottak?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Annak látszunk? Pedig nyugodtak vagyunk. *(Negédes érdeklődéssel.)* Remélem, jól esett a *magyarázat* a raktárban...
- BORJÚS: Szégyellje magát... törbe csaltak...
- KLINSZKI: Tudod, más hogy örülne, ha törbe csalnák, igaz? *(Feltápázkodik, Borjús segít neki.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ne célozgasson itt, megértette?
- BORJÚS: *(elengedi Klinszkit)* Nem értem... mintha nem történt volna semmi... különös...
- KLINSZKI: Miért, történt?
- BORJÚS: Azt hiszem... a Bargár... szóval, nem?

- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*angyali mosollyal*) Mondja, Teca, miért nézik magát anynyian cigánynak?
- BORJÚS: Nem tudom. Talán a hajam...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nagyon zavarja?
- BORJÚS: Eléggé.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: No, meg a foglalkozása is... már ne haragudjék, ez a *toll-hagyaté-k-ágynemű*... ez olyan cigányos.
- BORJÚS: (*valamit megszimtol*) Most meg mit akar?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Azt, hogy ne hordd olyan magasán az orrodát, mert belesik az eső.
- BORJÚS: Én? Hogy képzeled? Még hogy én...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *Te... sánta... cigány... kurva...*
- BORJÚS: Mit mondott?
- PÉCSVÁRADI: (*ráripakodik a nőre*) Nem hallottad? Ne játszd meg itten magadat!
- BORJÚS: Milyen jogon tegez?
- PÉCSVÁRADI: Majd megtudod... azt is.
- BORJÚS: (*homályos félelemmel*) Mit művelnek maguk velem?
- KLINSZKI: (*elhúzódik Borjústól*) Na, ne nyarogj! Aki egyszer beszállt ebbe a buliba, aranyoskám...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nyugodj meg! Nagyon fontos munka az, amit te végzel. *Társadalmilag hasznos*. Ezt bárki igazolhatja. Nem így van?
- BORJÚS: Mi bajuk velem?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Semmi. Ellenkezőleg. Úgy gondoltuk, hogy te vennéd át a Bargár szaki portékáját.
- BORJÚS: (*egyre zavarosabbnak látja a dolgokat*) Én? De miért éppen én?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Lásd, hogy semmi bajunk nincs veled.
- BORJÚS: (*meginog, most épp hisz nekik*) Nekem nincs annyi pénzem.
- PÉCSVÁRADI: Kapsz kölcsön tőlünk, jó kamatra. Ne aggódj!
- BORJÚS: (*ismételt önérzettel*) Megmondtam már, hogy ne tegezzen!
- PÉCSVÁRADI: Oké. Nem erőszak a disznótor.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Majd csak megegyezünk valahogy, nem kell izgulnia *senkinek*.
- BORJÚS: Nem kellene a Bargár vackai. Nem hallották? (*Megborzong.*) Még ki se hűlt...
- KLINSZKI: Majd kihűl, ne félj! Jobb, ha nem makacsokodsz.
- BORJÚS: De én nem értek azokhoz a microdákhoz.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: No és? Megtanulod. Csak eladni kell őket. Azt meg tudsz, nem? Benne van a véredben.
- BORJÚS: (*összerándul*) Megint kezdi? Hát nem tudnak a bőrükben megmaradni?
- (*Nem kap választ. Nyéki jön vissza, jókedvű, majd kicsattan.*)
- NYÉKI: Ó, hát még mindenki, mindig, itt? Micsoda szerencse!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Maga merre kószált, Karcsi?
- NYÉKI: Lángosért ugrottam el, kezét csokolom.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Lángosért...
- NYÉKI: Ja. Lángosért.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Milyen lángosért?
- NYÉKI: Foghagymás lángosért.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Foghagymás lángosért...
- NYÉKI: Foghagymás lángosért. Jót tesz a beleknek.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: A beleknek...
- NYÉKI: Ahogy mondja. A beleknek.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Lángosért volt... most.
- NYÉKI: (*elneveti magát*) Most. Lángosért. Külön sütettem kettőt a lángososnál. Régi haverom a... Polgárdi...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*meglepődve*) Ki az a Polgárdi?
- NYÉKI: Mondom, a lángosos. Gyermekkori haverom. Polgárdi.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ennyire szereti?

NYÉKI: A Polgárdit... *(Rötyög a saját rossz poénján.)*

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: A lángost, Nyéki, a lángost.

NYÉKI: A fenét. Kimondottan utálok.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Akkor... minek a lángos magának?

NYÉKI: *(vázolatlan jókedvvel)* Nem nekem kell. A Bargár úrnak. Ő kért meg az előbb, hogy szerezzek neki foghagymás lángost.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Bargár halott.

NYÉKI: Jobbat mondok. Bargár él.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ezt honnan veszi?

(Nyéki lassan, megfontoltan körbejár, mindenkinek belenéz az arcába, mielőtt válaszolna. A válasz mindüknek szól.)

NYÉKI: Telefonáltam. Telefonáltam, özvegy Schmeikálné. Jól értett? Ha megkérném, odatenné ezt a két lángost a Bargár úr pultjára?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem értem. Mit mondtott?

NYÉKI: Elmondom lassabban. Bargár él. *Telefonáltam.* Ezt a két lángost meg tegye oda a Bargár úr pultjára. *Megkérem, Schmeikálné!*

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(undorral)* Nem nyúlok a büdös lángosához.

NYÉKI: Oh, pardon. Semmi probléma. Akkor majd én. Odaadom én. Természetesen.

BORJÚS: *(bámul)* Maga, Karcsi?

NYÉKI: Én hát. Miért, azt gondolják, hogy én nem?

PÉCSVÁRADI: *(rávágja)* Nem gondoljuk.

NYÉKI: Mit nem gondoltok?

PÉCSVÁRADI: *(összezavarodik)* Semmit se... gondolunk.

(Tanácstalan csend üli meg a piacot. Klinszki meghúzza a laposüveget, bátorságot meríteni, és merít.)

KLINSZKI: De hát a Bargár...

NYÉKI: *(kedélyesen)* Mi van a Bargárral?

BORJÚS: A lángos...

NYÉKI: *(kedélyesen)* Mi van a lángossal?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hát az a baj, Nyéki Karcsi, hogy a Bargár – bármit is mond – halott.

NYÉKI: Ez, sajnos, idejétmúlt nézet, Teréz. Eddig valóban úgy *tetszhetett*, hogy Bargár Emil halott. Hangsúlyozom, eddig. De most megváltozott minden.

KLINSZKI: Mi az a minden? Halott, vagy nem halott a Bargár?

NYÉKI: A dolog nem ilyen egyszerű. A dolog arról szól... na, jöjjenek közelebb egy kicsit... *(Fontoskodva sutyorog)* Szóval, nekem fölhatalmazásom van a Bargár föltámasztására.

PÉCSVÁRADI: Na, ne...

NYÉKI: Pedig így van. A Bargár föl lesz támasztva. Megértettük?

KLINSZKI: Mi maga?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Pontosítsunk! Ki maga?

NYÉKI: *(széles mosollyal)* De hát fontos ez most? Nem fontos. Kész.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Akkor, lásson munkához, Karcsi!

NYÉKI: Oké. Álljanak hátrébb! És maradjanak csöndben! Megértettük?

BORJÚS: Csönd lesz. Juj, de izgulok! Csönd lesz, csönd...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem kell úgy berezelni, aranyom!

NYÉKI: Kérem, koncentráljanak! *(Mindkét kezét fölemeli és széttárja az ég felé.)* Bargár...

BORJÚS: Én az ilyesmitől bepisilek...

(Lehullanak a kezei, ordít.)

NYÉKI: Fogja már be, Borjús, a szentségét! Olyan nehéz ezt megérteni?

BORJÚS: Jó, jó. Nem kell a durváskodás. Elég, ha emlékeztet.

NYÉKI: Figyelem, figyelem! *(Hirtelen zavarba jön, a fejét vakarja.)* Izé... no...

- hogy is van... Bargár Emil! Kelj fel és járj!
- (*Néma csönd. Bargár megmozdul, lassan feltápáskodik, hunyorog, komótosan elcsoszog a bódéja irányába.*)
- KLINSZKI: (*ámulattal*) És felkel...
- BORJÚS: (*bámulattal*) ...és jár.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Csoda történt! Testvéreim, térdeljünk le, csoda történt!
- NYÉKI: Marhaság! Nem kell ez az ókeresztény duma.
- BORJÚS: De hát a Bargár feltámadt!
- NYÉKI: Na és? Akkor mi van? Bargár sporttársat feltámasztottuk. Kész. Ne többet róla.
- PÉCSVÁRADI: Bargár! Hát szóljon már valamit... hozzánk... ha már feltámadt...
- BARGÁR: (*elvörösödve a méregtől*) Szegyljék magukat!
- BORJÚS: (*rajongással*) Ő az! Rögtön megismertem. Ő az. Az igazi Bargár.
- NYÉKI: Hát persze. Miért ne volna az igazi Bargár? Van hamis Bargár is?
- KLINSZKI: Milyen kecsesen jár fel s alá...
- PÉCSVÁRADI: Talán még lát is...
- BARGÁR: Kikérem magamnak! Én kérem, már megmondtam, hogy nem látok. Teljesen megvakultam.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Feladat, Nyéki Karcsi, feladat. Ha már föltámasztotta...
- BARGÁR: Hagyják már ezt a feltámasztási históriát! Mit hülyéskednek mindig velem?
- PÉCSVÁRADI: Bargár! Maga teljesen meg volt halva. Persze, nem is tudja, mi?
- BARGÁR: Hülyének néznek? Kicsit elszunynyadtam.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Befejezhetném, amit elkezdtem? Ha megengedik...
- NYÉKI: Talán... megengedjük. Mit akar mondani, szépséges Terézünk?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ha olyan nagy csodátévő, adja vissza a Bargár látását!
- NYÉKI: Semmi probléma. (*Hirtelen meg gondolja magát.*) Csak erre nekem nincs, sajnos...
- PÉCSVÁRADI: Mid nincs?
- NYÉKI: *Felhatalmazásom.* De, hátha nem lesz baj belőle.
- BORJÚS: Tényleg látni fog a Bargár?
- KLINSZKI: Ez lehetetlen. Ez istenkísértés...
- BARGÁR: Nem értem. Még mindig nem unják?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ne szóljon már bele mindenbe! Látni fog, nem világos? Nagyszabású kísérlet része lesz, ember!
- BARGÁR: Énvelem semmiféle kísérletet ne csináljanak! *Világos?* Mi vagyok én, fehér egér?
- PÉCSVÁRADI: (*heherészve csapja le a labdát*) Patkány, Bargár, vén kis patkány...
- BARGÁR: Maga fogja be a pofáját! Értette? Tudja meg, ha ismét látni fogok...
- NYÉKI: Márpedig látni fog, állítom...
- BARGÁR: ...akkor az első dolgom az lesz, hogy abba az undorító pofájába vágok.
- PÉCSVÁRADI: No, azt megnézem. Gyorsan csináld látóvá az öreget, Karcsikám!
- NYÉKI: Békesség! Azt mondom, békesség! Bargár, ígérje meg, hogy nem kardoskodik Pécsváradival!
- BARGÁR: (*magából kikelve*) Semmit sem ígérek. Ez az ember engem állandóan baszogat.
- PÉCSVÁRADI: Tudja, ki foglalkozik magával? Vén hülye.
- KLINSZKI: (*teljes izgalomban*) Ne fecsegni nek annyi! Tessék, Nyéki Karcsi, mind itt vagyunk, várjuk a produkciót.
- NYÉKI: Bargár! Jöjjön ide!
- BARGÁR: Menjen a francba! Maga nekem nem parancsol. Megértette? Parancsolgasson...

- NYÉKI: Helyes. Akkor maradjon ott. De figyeljen rám. Mostantól kezdve lát. *Láss, Bargár! Megértett? Maga lát.*
- BARGÁR: *(egykedvűen megvonja a vállát)* Látok.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Fogadjunk, hogy nem lát! Mitől látna?
- BORJÚS: *(visít a gyönyörűségtől)* Lát. Látom, hogy lát...
- NYÉKI: Bizonyítsa be, hogy lát.
- BARGÁR: Hogy bizonyítsam be? Ha látok, akkor látok. Ilyen egyszerű.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Biztos, hogy nem lát.
- BORJÚS: Milyen ruha van rajtam?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az nem jó. Arra emlékezhet.
- NYÉKI: Tehát, nem hisznek nekem? Rendben van. Rejtőzzenek el! Akárhová. És Bargár úr meg fogja keresni önöket.
- BARGÁR: *(zavartan)* Ne csináljunk istenből bohócot!
- NYÉKI: Maga nem isten, Bargár, úgyhogy nyugodtan bohóckodhat egyet velünk. Nem értenek egyet velem? Bargár, hát nem örül?
- BARGÁR: Minek örülnék?
- NYÉKI: Meg *vót* halva, föltámasztottam. Meg *vót* vakulva – visszaadtam a szeme világát. Mit akar még, Bargár, mit akar még?
- BORJÚS: Hé, Bargár, forduljon el! Így nincs értelme elbújni, ha a Bargár leskelődik...
- NYÉKI: Főlösleges. Elvégre, ha Bargár nem lát, azt sem láthatja, hogy hova bújnak. Ha meg lát – és éppen ezt akarjuk bizonyítani...
- KLINSZKI: Sok a szöveg! Elbújtam. Na, hol vagyok, Bargár szaki?
- BARGÁR: Ne mászkáljon egyik helyről a másikra! Eddig a Pécsváradi pultja mögött bujkált, most meg a telefonfülke mögött van.
- KLINSZKI: Ez tényleg lát.
- BARGÁR: Hát persze.
- NYÉKI: Csöppet sem persze. Ha én föl nem támasztom...
- BARGÁR: Aludtam. *(Már nagyon unja a felhajtást.)* Ezt a hülye szöveget...
- BORJÚS: Hol vagyok, Bargár szaki, hol vagyok?
- BARGÁR: Erre indult, azután erre ment, hopp... *(Röhögve belemarkol Borjus halmaiba.)* Hah, itt lapul a kis cica...
- BORJÚS: Hé, ne tapogasson, vén szatír! Elment az esze?
- BARGÁR: Pardon! Csak úgy megszoktam, hogy a vak ember nem lát, és, ugye, tapogat, tapogat...gat...
- BORJÚS: Tudja, mit szokjon meg? Hogy kinek a csöcseit tapogassa... én nem vagyok *olyan*... markolászik itten... a vén tróger...
- KLINSZKI: De hol van Pécsváradi?
(Meglepődnek, megdermednek, néznek körbe, nézik egymást.)
- NYÉKI: Na, hol van?
- KLINSZKI: És hol van Schmeikálné?
- NYÉKI: Na, hol van?
- KLINSZKI: Ezek, lehet hogy együtt mentek el?
- BARGÁR: Együtt mentek el.
- KLINSZKI: Maga meg honnan tudja?
- BARGÁR: Láttam. Azért van szemem.
- KLINSZKI: És hova mentek?
- BARGÁR: Jó helyre, annyi szent. Ha... ha...
- KLINSZKI: *(gyűlölködve sziszeg)* Szarszagú-lábú...
- BARGÁR: Primitívság, kérem. Egyáltalán, primitívság és ócskaság. Ez, kérem, egyáltalán nem válasz.
- NYÉKI: *(széles mosollyal)* Nem kell itt a harc. Elmentek, hát elmentek. Nem mehettek messzire, ne féljenek, hamarosan visszatérnek. Különös nap ez a mai, nemde? Máskor már mindenki elhúzza a csíkot ilyenkorra...

- BARGÁR: De hát, csoda történt.
- NYÉKI: A csodák *fentről* jönnek. Ott van megírva a mi sorsunk. Egy föltámadás? Már az is csoda maguknak? (*Csettint a levegőbe.*) A fenébe is, de jó kedvem van!
- KLINSZKI: Ez nem látszott egészen idáig magán.
- NYÉKI: Pedig az van. Táncolni akarok. Karnevált akarok...
- KLINSZKI: Ivott?
- NYÉKI: Nem érti? Jó a kedvem. Azt akarom, hogy maguk is táncoljanak. Zene indul! Jöjjön vissza, kedves Vilma, táncoljunk. (*Valóban, mintha részeg lenne, ráncigálni kezdi Klinszkit.*) Na, ne kelljen már unszolgatni!
- BARGÁR: Semmi kétség, megőrült.
- NYÉKI: Ellenkezőleg. Maga is táncoljon! Kérje fel a Borjús Tecát!
- BORJÚS: Engemet te ne ajánlgass, hallod-e!
- BARGÁR: (*Érezhetően kéreti magát*) Én nem szoktam táncolni.
- NYÉKI: Most szokjon. Rajta, Bargár, mutassa meg, hogy milyen legény a szaros talpán...
- BARGÁR: Kérem, kérem... (*beletörődve legyint*) milyen unalmas fráterek maguk!
- KLINSZKI: Na, mi lesz, papa, gyerünk! (*Bargár Borjúshoz csoszog, pukedlizik.*)
- BARGÁR: Tecuska, fölkérhetem egy táncra? Itt most mindenki... ugye...
- BORJÚS: (*nyersen fölrohög*) Szép pár leszünk, mondhatom.
- BARGÁR: (*nem vesz tudomást a röhögésről*) Szép ám... Csak a zene... nekem ez a zene kicsit túl modern...
- NYÉKI: Máris, főnök, már is. (*Lemezt cserél.*) Ez jó lesz? (*Énekel a lemez hangjaira.*) Kombiné, kombiné, csipkés kombiné, még az éjjel szétszaggatom én... Hej, az anyját, ettől nem alszik meg a melletekben a tej!
- (*Keringnek-forognak, ahogy a zene kívánja, meg ahogy tudnak.*)
- BARGÁR: Tecuska, maga kitűnően táncol.
- NYÉKI: Hej, de bitang kedvem van! (*Föltámad néhány selyemsálat Schmeikálné pultjáról, a mellette keringő Borjús vállára akarja teríteni őket.*) Na, Tecus, kapd ezt magadra, a tied... meg ezt is még, ha köll.
- BORJÚS: Hagyja békén azokat, azok a Schmeikálné cuccai.
- NYÉKI: Na és? Akkor magácska, Vilma? (*Egy sálat Klinszki fejére teker, aki túri.*) Né, milyen szép keleti babát csináltunk magából!
- BORJÚS: (*meggondolja magát*) Nekem is! Akkor nekem is... ha neki lehet.
- NYÉKI: A kék selyemből dukál Borjús Tecának! A kék selyemből...
- BARGÁR: (*gyerekes felszabadultsággal*) Nekem is, Karcsi, nekem is...
- NYÉKI: Maga hímzett terítőt kap a vállára, Bargár szaki...
- BORJÚS: Jaj, ne ilyen gyorsan, szédülök!
- NYÉKI: Gyorsabban, gyorsabban! Rúgjuk szét ezt a kurva világot! (*Belerúg Pécsváradi pultjába.*)
- KLINSZKI: Ez épp a Pécsváradi pultja volt...
- NYÉKI: Na és? Nézzen csak ide! (*Felragad egy képmagnót.*)
- BARGÁR: Azt a képmagnót hagyja! Az nagyon drága!
- NYÉKI: Nekem itt semmi sem drága. Megértették? (*A szerkezetet bevágja a bódé mélyébe. Körülnéz, aztán szétrúgja a földre pakolt kazettás dobozt.*) Látták, hogy repültek szét a kazettái? A kilencvenesek? Tud még akkorát rúgni valaki közöttünk, mint a Nyéki Karcsi?
- BORJÚS: Muszáj mindent tönkretennie?
- NYÉKI: Muszáj hát! Mulatunk, vagy nem mulatunk?

- BARGÁR: *(rémülten veszi észre, hogy az örjöngő Nyéki az ő pultja felé kering)* Jó, jó, de az én pultomat hagyja békén!
- NYÉKI: Kérése parancs. Akkor viszont rúgjon bele maga is a Pécsváradiéba. Így fair.
- BARGÁR: Miért?
- NYÉKI: Mert mulatunk, az áldóját!
- BARGÁR: Igaz is. Ez a Pécsváradi egy pondró. *(Belerúg a pultba.)* Egy genny.
- KLINSZKI: *(mint egy fúria, haja égnek áll)* Lesöpröm a polcát!
- NYÉKI: Ez aztán a csaj! Nem igaz, Emil?
- BORJÚS: De mit fognak szólni hozzá?
- NYÉKI: Ne féljen! Táncoljanak csak, táncoljanak!
- BORJÚS: Nem lesz ebből baj?
- NYÉKI: Amíg engem lát... *(Bargárnak.)* Söpörje le nyugodtan azt a pultot is!
- BARGÁR: De a Schmeikálné...
- NYÉKI: Mondtam már, hogy a Schmeikálné: fuccs. Hát nem értik? Konyec. Finíta komédia, vagy mi...
- KLINSZKI: Vége, vége, vége mindennek... hát ide nézz, így kell ezzel a pondróval elbánni... *(Tépi, szagatja Schmeikálné kelméit.)* Széthasogatni utolsó szálíg a gyönyörű lepedőt...
- NYÉKI: Ez az. Hát nem jó így nekünk? Vidámságban és szeretetben?
- BARGÁR: Én már nem bírom a tempót.
- NYÉKI: Csak rajta, Bargár! Az életéért táncol.
- BARGÁR: *(megütközve koccan a ponyvához, megáll)* Ezt meg hogy érti?
- NYÉKI: Sehogy. Felejtsem el! Csak tovább, tovább!
- KLINSZKI: Karcsi, én nem ismerek magára.
- NYÉKI: Én sem ismerek magamra. Haha... ha... Nem mutatna be magamnak?
- BARGÁR: Csuda egy jópofa ez a Nyéki Karcsi, nem?
- KLINSZKI: *(valahonnan, a szoknyája vagy blúza alól, előkerül a laposüveg)* Egy kupica szesz? A hatvan fokosból!
- BARGÁR: Jöhet! Szto gramm! Ha szabad kérnem.
- BORJÚS: Nem fog megártani?
- BARGÁR: Nekem, vagy magának? Ugyan, hagyja már abba a sápítózást, egy hajtásra! Így, így. *(Tovább adja az italt Borjúsnaak, aki gondosan megtörli Bargár után az üveg száját. Ő is iszik.)*
- BORJÚS: *(köhög az italtól)* Mi ez? Méreg?
- KLINSZKI: Még fiatal vagy hozzá, édesem. De majd megszokod.
- BORJÚS: Ezt nem lehet megszokni.
- KLINSZKI: Mindent meg lehet szokni. *(Elborul a tekintete.)* Kikaparom a szemét annak a ringyónak.
- BORJÚS: Kinek?
- NYÉKI: Nos, hercegnők, mi a további program?
- BARGÁR: *(ravasz módon, zavartan mosolyog)* Lehet még táncolni... csak lassút inkább, szerelmeset.
- NYÉKI: Úgy van. Jöjjön, Vilma! No, ne féljen, akinek ilyen csodálatos teste van, mint magának...
- KLINSZKI: Hagyjon békén... *(Elhúzódik, aztán hirtelen mozdulattal magához rántja a férfit.)* Persze, ott egye meg a fene az egészet... na, szorítson, Karcsi, szorítson...
(Szorosan egymáshoz tapadva táncolnak.)
- BARGÁR: Ugye, nem érzi?
- BORJÚS: Mit nem érzek?
- BARGÁR: Hát... a szagomat.
- BORJÚS: Miféle szagát?
- BARGÁR: Azt... a lábszagomat.
- BORJÚS: Én aztat soha nem éreztem. Nem is értettem, miért... fölösleges erről beszélni... hanem, azt mondja meg, miért vagyunk mi itt, még mindig?
- BARGÁR: Isten útjai kifürkészhetetlenek.

- BORJÚS: Mi köze ehhez Istennek?
- BARGÁR: Csak van valami, ha én föltámadtam, meg megjött a szemem világa.
- BORJÚS: Akkor hát, történt valami...
- BARGÁR: Valami történt.
- BORJÚS: *(makauskodik tovább)* Mi történt?
- BARGÁR: Valami. Biztosan. De, hogy mi... csoda... azt tudja a fene.
- KLINSZKI: Óh, *(túri, hogy Nyéki keze el-elkalandozzon a testén, a ruhája alatt)* Karcsi, mekkora ravasz maga! Még hogy én... *(A részek hangosságával.)* Képzéjék el, ez a Nyéki gyerek...
- NYÉKI: Vilma, csak így, mindenki előtt?
- KLINSZKI: Ölelj meg, na, ölelj hercegem...
(Nyéki hátra lép, Klinszki elvétí mozduatot, és elterül a földön.)
- NYÉKI: Tökrészeg.
- BORJÚS: Nincs rosszul?
- BARGÁR: Föl kéne locsolni.
- BORJÚS: Föl kéne emelni.
- NYÉKI: *(elfordul, az eget nézi)* Vihar lesz. Meglássák, vihar lesz.
- BARGÁR: Ne az eget nézze ilyenkor!
- NYÉKI: *(az eget nézi)* Csak a férgek araszolnak úgy, hogy maguk előtt túrják a földet...
- BARGÁR: Ez nem játék, kérem! Nem holmi öncélú filozófia.
- NYÉKI: *(az eget nézi)* Baszta a nőket a pártirodában.
- BARGÁR: Ezt a Schmeikálnénak mondja! Ne filozofálgassunk kérem, ebben a helyzetben...
- BORJÚS: Meghalt?
- BARGÁR: Egészen bizonyosan, Tecuka. Az ne zavarja, hogy horkol. *(Heherészik.)* Felénk a temető mellett azért nem lakik senki, mert nem lehet a horkolástól aludni.
- NYÉKI: Bargár, magának van humora?
- BARGÁR: *(elégedetten bólogat)* Még jó, hogy van! Csak maguk engem itt elnyomnak.
- BORJÚS: Jaj, de viccesek! Meg kell szakadnom a röhögéstől. Inkább a Klinszkin segítenének!
- NYÉKI: Segíteni? Minek?
- BARGÁR: Maga szerint a Klinszki mit tenne a helyünkben?
- BORJÚS: Hogy beszélhet így? Hiszen, most támadt föl, alig egy órája.
- BARGÁR: Na és? Jelent az valamit? Szent lettem? *(Széttárja a karjait.)* Vagy Jézus Krisztus?
- NYÉKI: Na, megint kitört magából a zsidó.
- BARGÁR: Tudja, ki a zsidó? Megmondjam?
- NYÉKI: Ne zsidózzunk itt, Bargár, megértette?
- BARGÁR: Maga kezdett el zsidózni. Maga mondta, hogy kibújt belőlem a zsidó...
- NYÉKI: És? Zsidózás ez? *(Tanárosan emeli fel az ujját.)* A fenét zsidózás, barátom. Zsidózás akkor lenne...
- BORJÚS: Legjobb, ha abbahagyják ezt a hülyeséget! Klinszkiel törődjenek! Rosszul van.
- NYÉKI: Akkor lenne zsidózás...
- BORJÚS: Mondom, a Klinszki...
- NYÉKI: Ne szóljon bele mindenbe! Rosszul van, rosszul van. Bargár is kibírta. Sőt, a Bargár még bele is halt. Nem igaz?
- BARGÁR: Ha maguk mondják! De akkor se zsidózhat, kérem, ha százszor föltámasztott is.
- NYÉKI: *(megsértődik)* Most mit ízélnek? Teljesen elrontották a kedvemet. Pedig nagy nap ez a mai, nagy nap, esküszöm.
- BARGÁR: Szabadna megtudnunk, mitől lenne az?
- NYÉKI: Mindent a maga idejében, Bargár.
- BARGÁR: Nekem az a tapasztalatom, hogy semminek sincs ideje. Minden máskor történik, mint amikor történnie kellene. Tetszenek érteni? Talán mi sem élünk akkor, amikor élnünk kellene...

BORJÚS: *(nem sokat ért abból, amit Bargár összehord)* Nagyon érdekes, amit mond. És? Mi közöm hozzá? Én úgy érzem, most élek. *(Oldalt pillant, megdermed.)* És most azt érzem, hogy nagy baj lesz, mert jön a Schmeikálné.

NYÉKI: Hol?

BARGÁR: Mi van, maga is megvakult?

(Schmeikálné visszajön. Elképedve nézi a dülást, amit távolléte alatt végeztek a többiek.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Te jó ég! Mit csináltak a holmijaimmal? Állatok! Melyikőjük volt? Vagy mindnyájan? Válaszoljanak!

BARGÁR: *(Nyékire sandít)* Válaszoljon!

NYÉKI: Ki? Én? *(Megvonja a vállát.)* Válaszoljon maga!

BARGÁR: Inkább maga... mert hogy... maga, szóval...

NYÉKI: Nyögje már ki, mit akar mondani, ember!

BARGÁR: Maga telefonált, nem?

BORJÚS: Úgy van. Na, gyereünk! Mondjon valamit! Maga!

(Nyéki megembereli magát, Schmeikálné elé áll.)

NYÉKI: Mi csináltuk. Azaz, hogy én. Szóval, én elsősorban...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Akkor maga fogja megfizetni az egészset.

NYÉKI: *(csibészes zavarral)* Én nem. Majd a biztosító.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Melyik biztosító? Nevetéses.

NYÉKI: *(megkeményednek a vonásai)* Amelyiknek eddig is fizetett.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Túl nagy legény lett egyszerre, Nyéki Karcsi.

NYÉKI: Tudja, az apám...

(Schmeikálné ettől váratlanul meghunyászkodik. A többiek összenéznek.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Tudom, tudom... de akkor most mi legyen?

NYÉKI: Mi legyen, mi legyen? Rakjon rendet!

(Özv. Schmeikálné pár percig némán pakol, hajtogatja az áruit.)

BARGÁR: *(zavartan, lelkifurdalással)* Csak egy kis móka volt.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Azt látom. Remek módok vannak.

BORJÚS: Táncoltunk is. Sajnálhatja, hogy lemaradt.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Roppant sajnálom, aranyoskám. A lelkem sajog bele.

KLINSZKI: *(el is feledkeztek róla, hogy a földön fekszik)* Magyar, hajnal hasad!

BARGÁR: Magában beszél.

BORJÚS: Mit mondott? Mi van a hasával?

NYÉKI: Köszöni szépen, jól van.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(Bargár felé nyit)* Kihűlt a lángosa, Bargár! A foghagymás lángosa, amit a Nyéki Karcsi...

BARGÁR: Hidegen szeretem. Úgy az igazi. Amikor megdermed rajta az olaj. *(Belehajol Schmeikálné arcába.)* Olyan, mintha fülzsírt kent volna rá.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Undorító.

BARGÁR: Ugyan már! Ha iszik egy pohár vizet, kérem, nem veszi észre, hogy a nyálát is lenyeli a vízzel együtt. De próbálja ki, hogy előbb beleköp a pohárba, ugye, a nyálát beleengedi a pohár vízbe, és csak azután issza meg, a köpettel együtt, kérem, amely egyébként is a gyomrába kerülne. Szóval, a köpet, kérem, ahogy ott úszik a pohár tetején...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Elhányom magam, ha nem hagyja abba!

NYÉKI: Milyen érzékeny, Teréz! Remélem, Pécsváradi finomabban bánt magával.

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mi közük hozzá?

BORJÚS: Nem is érdekl, mi történt a Klinszkivel?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem érdekel. Klinszkit talán érdekl, mi történt velem?

- BORJÚS: *(sötéten)* Érdeklí. Nagyon is érdeklí, mit csinált Pécsváradival, amíg...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Amíg szétszórták a holmimat.
- NYÉKI: Tréfa volt...
- BARGÁR: *(mivel Schmeikálné nem reagál, bátran kontrázik)* Ha tudjuk, hogy nincs humorérzéke...
- BORJÚS: Hol maradt Pécsváradí?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(jelentőségteljesen emeli fel a hangját)* Telefonálni ment. *(Nyéki elviharzik a telefonfülke irányába.)*
- BORJÚS: *(a beállt csöndet ártatlan érdeklődéssel töri meg)* Igen? Miért telefonálnak maguk annyit?
- NYÉKI: Nincs a telefonfülkében!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Akkor már végzett. Nem gondolják? Lehet, hogy hazament.
- NYÉKI: Haza? nem hiszem, hogy hazament volna!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Miért ne mehetett volna haza? Későre jár, mindjárt itt a vihar... nincs már hullá se, mióta, ugyebár, Bargár úr feltámadott...
- BARGÁR: Így történt, kezét csókolom. Kérne egy lángost?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Köszönöm, inkább a saját fülzsiromat... azután meg a köpömet...
- BARGÁR: Most ki tetszik forgatni itt mindent, amit mondok. Lássák, ezért nem szeretek én semmit se mondani maguknak.
- NYÉKI: *(felcsattan)* Schmeikálné...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Özvegy Schmeikálné, ha szabad kérnem...
- NYÉKI: Özvegy Schmeikálné, ne demoralizáljon, megértette? Amíg távol volt, addig derűsen telt az idő, olyanok voltunk, mint egy nagy család.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: A családról nekem más fogalmaim vannak.
- BORJÚS: Nincs is családja!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: De volt. Igen előkelő családom volt. Maguk fenékre esnének, ha elmondanám.
- BARGÁR: *(röhög)* De jöttek a kommunisták...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Jöttek. Azok jöttek...
- BARGÁR: *(szarkazmussal)* Élükön a magaurával...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem. Élükön... *(Nyéki felé fordul.)*
- NYÉKI: Hagyjuk ki a papámat a buliból, jó?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ki beszél a maga piti apukájáról?
- NYÉKI: Na, na!
- BARGÁR: Ki jött az élükön?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hát, Malinovszkij marsall, tudtommal...
- BARGÁR: *(ijedten hátrál a pultjához)* Hova tettem azt az izét... na, hova is...
- BORJÚS: *(érdeklődéssel)* Tényleg? Volt család? Ezüst, meg porcelán, meg ilyesmi?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Főleg az ilyesimből volt bőven, kedveském.
- BORJÚS: *(megérzi a gúnyt, elfutja a méreg)* Azért tartja ilyen nagyra magát! Tudja mit? Egy haszna csak volt ezeknek a kommunistáknak. Az, hogy magukat szétkergette a vakvilágba.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Magukat is, drágám, csak még nem vették észre.
- BARGÁR: Ne túlozzon, Teréz!
- NYÉKI: Mit ért ő hozzá?
- BORJÚS: Többet, mint gondolnád.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(lecsap)* Maguk tegeződnek?
- NYÉKI: Nem emlékszem rá.
- BORJÚS: Csak kicsúszott a számon. Véletlenül.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Véletlenül?
(Nyéki felvesz egy poharat a pultról, vizet tölt bele, Schmeikálné felé nyújtja.)
- NYÉKI: : Schmeikálné?! Fogja ezt a pohár vizet! Köpjön bele, azután igya ki!

- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(elfehéredik, nem hisz a fülének)* Viccel...
- NYÉKI: Nem.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Miért igyam ki?
- NYÉKI: Mert így akarom.
- BARGÁR: *(ráförmed a vonakodó nőre)* Gyerrünk, ne gatyázzon!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mit parancsolgat itt maga?
- NYÉKI: Na, köpjön már bele!
- BARGÁR: Majd beleköpök én, ha nincs elég nyála a naccságos asszonynak.
(A pohár felé hajol, de Schmeikálné az arcába önti a vizet.)
- BARGÁR: Megvakultam.
- BORJÚS: Ezt már ismerjük, Bargár. Beleköpött?
- BARGÁR: Én? Én semmibe, kérem. Hát olyan vagyok én?
- NYÉKI: Ez csúnya dolog volt, Teréz. Nem gondolja?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(elfordul, odamegy Pécsváradi pultjához)* Szarok magukra.
- NYÉKI: Mit csinál?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Pakolok.
- NYÉKI: Azok nem a maga holmijai. Hagyja békén őket!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem hagyom.
- NYÉKI: Nem hallotta? Hagyja békén!
(Nem veszi észre, hogy a hátuk mögött megjelenik Pécsváradi. Összerezzenek a hangjára.)
- PÉCSVÁRADI: Hagyja csak, Teréz! Lesz, aki rendet rak maga helyett.
(Pécsváradi hátratett kézzel Nyékihez ballag, egészen közel hozzá megáll. Kakaskodva nézik egymást.)
- NYÉKI: Szóval, kihallgattál bennünket.
- PÉCSVÁRADI: Ki. Képzeld el, hogy ki.
- BARGÁR: *(morog)* Ez a szakmája.
- PÉCSVÁRADI: *(meghallja, elvigyorodik)* Ez bizony.
- NYÉKI: Zsaru vagy? Igen?
- KLINSZKI: Gutte schön!
(Pécsváradi csak most veszi észre a még mindig a földön fekvő Kliszkit.)
- PÉCSVÁRADI: Kelj föl! Hogy nézel ki?
(Megpróbálja felrángatni a részeg nőt a földről)
- KLINSZKI: Azt hiszem, elgázolt valaki.
- PÉCSVÁRADI: Hozd rendbe magad! Kilóg a fél csöcsöd!
- KLINSZKI: Hagyj engem békén! Mindenki hagyjon békén! Jó?
- NYÉKI: *(most ő áll Pécsváradi elé)* Én kérdeztem valamit.
- PÉCSVÁRADI: Ki az az én?
- NYÉKI: Hát én... Nyéki Karcsi.
- PÉCSVÁRADI: Nem hiszek a fülemnek. Te élsz? Te tényleg élsz?
- NYÉKI: Jó tréfáid vannak...
- PÉCSVÁRADI: Ez nem tréfa. *(Hallgat, megfagy a levegő.)* Az előbb mondták, hogy meghaltál.
- NYÉKI: *(már nem olyan nagy legény)* Ezt mondták? Kik mondták... ezt?
- BORJÚS: *(indul kifelé)* Na jó, én kiszállok. *(Pécsváradi elállja az útját.)*
- PÉCSVÁRADI: Ugyan, Tecus! Épp most akar kiszállni, amikor a java következik? Találkozott már élő halottal?
(Nyéki el akar szaladni, de Pécsváradi elkapja.)
- PÉCSVÁRADI: Épp most, te is? Hová, hová? Nem fejeztem még be.
- NYÉKI: Engedj el!
- PÉCSVÁRADI: Eszemben sincs. Azt csinállok veled, amit akarok. Megértetted?
- NYÉKI: Telefonáltál?
- PÉCSVÁRADI: Természetesen.
- NYÉKI: Ők mondták?
- PÉCSVÁRADI: Természetesen.
- BORJÚS: Mit mondtak?

- PÉCSVÁRADI: Csak annyit, hogy a Nyéki Karcsi halott.
- BORJÚS: *(a szokásos buta arccal)* Mi ez az esztelenség? Nem értem.
- PÉCSVÁRADI: Bargár, maga érti ezt?
- BARGÁR: Kezdem.
- PÉCSVÁRADI: Maga szerint a Nyéki Karcsi él?
- BARGÁR: *(a fejét vakarja)* Hát...
- PÉCSVÁRADI: És maga? Maga mit akar, Bargár? A szaros lábával? A törékeny pultjával... Az ócskaságaival... A lejárt bérletével...
- BARGÁR: Halott.
- NYÉKI: Kicsoda? Én?
- BARGÁR: *(elszántan menti az irháját)* Mit gondol, kicsoda? Maga. Teljesen halott.
- NYÉKI: *(növekvő zavarral)* Hülyék.
- PÉCSVÁRADI: Valóban? *(Gyomorba vágja Nyékit, aki összecsukszik.)* Bargár, rúgjon bele! Bargár!
- BARGÁR: Ez a mániájuk.
- PÉCSVÁRADI: Bargár, mondtam valamit.
(Odacsoszog a földön fekvő Nyékihez, nem néz rá.)
- BARGÁR: Az arcába?
- PÉCSVÁRADI: Ahova akar.
- BARGÁR: A gyomrába jó lesz?
- PÉCSVÁRADI: Tökéletes.
- BARGÁR: *(váratlanul lendületesen rúg Nyéki gyomrába, aki felnyög.)* Ezzel meg is lennénk. Van még egyéb is?
(Schmeikálné az öreg elé perdül egy pohár vízzel.)
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Van, Bargár. Itt ez a pohár víz. Köpjön bele!
- BARGÁR: *(megütközik, megpróbálja kikerülni a nőt)* Tudom, mit akar, de én nem, kérem...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: De bizony. Beleköpní! Vagy én...
- PÉCSVÁRADI: *(megragadja a vállát)* Bargár! Ne gatyázzon annyit! Köpjön!
- BARGÁR: *(Beleköp a pohárba.)* Na, meg vannak elégedve?
- PÉCSVÁRADI: Most igya ki!
- BARGÁR: Nem, inkább...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Inkább?
- PÉCSVÁRADI: Inkább?
(Megragadják Bargárt, erőszakkal kiitatják vele a vizet.)
- BARGÁR: *(köpköd)* Most boldogok? Legalább ezt a kurva poharat összetörhetem?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Törje, Bargár szaki, csak törje. Most már törheti.
- KLINSZKI: Aljasok vagytok.
- PÉCSVÁRADI: Ugyan, kedvesem, adnál tüzet?
- KLINSZKI: Nem.
- PÉCSVÁRADI: *(elkapja a torkát, közben mosolyog Klinszkire)* De adsz. A szentségít, tüzet!
- NYÉKI: Adjon neki!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Borjús Teca! Miért nem ápolja a szerelmét?
- BORJÚS: *(úgy érzi, engedélyt kapott arra, hogy megmozduljon)* Nem szabad! Embereket megalázni! Hogy gondolják? A Bargár éppen hogy feltámadt! Mit akarnak maguk?
(Nyéki mellé fekszik a földre. Sír.)
- PÉCSVÁRADI: Rendet! A rend pedig azzal kezdődik, hogy összeszedik a holmimat. Mindent visszaraknak a helyére. Megértettük? Mindent, az utolsó szálig.
- BARGÁR: Szaktársak, azt gondolom, a legjobb, ha engedelmeskedünk.
- PÉCSVÁRADI: Keljen fel, Borjús Teca! Te is, Nyéki Karcsi! Szedjék össze a holmimat.
- BORJÚS: Eddig tartott a fene nagy vidámság. A vége persze mindig az, hogy...
- PÉCSVÁRADI: Az a vége, hogy rendet raknak maguk után. *(Az eget nézi.)* Mindjárt itt az eső. Keljen már fel, nem hallja?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Vége a táncnak. Ennyi volt. Mára ennyi. No, fel a fejfel.

- KLINSZKI: *(józanodik, és ez megzavarja)* Most ki kivel van?
- PÉCSVÁRADI: Senki sincs senkivel. Szedd inkább rendbe magadat!
- KLINSZKI: *(azért még nem józan)* Uram, ön egy hölgyet sérteget.
- PÉCSVÁRADI: Lát itt hölgyet valaki? Én egy rakás részeg szerencsétlenséget látok. Adjon neki valaki egy tükröt! Nézd meg, csak nézd magadat!
- KLINSZKI: Nem vagyok kíváncsi magamra. Azt mondd meg, hol voltatok eddig!
- PÉCSVÁRADI: Bújócskáztunk. *(Talányosan felkacag.)* Közben találtunk valamit...
- BARGÁR: *(mohón)* Mit találtak?
- PÉCSVÁRADI: Sok-sok finom port. Finom, fehér porocskát találtunk. Olyat, amelyet a Bargár szaktárs szokott rendelni Klinszki Vilmától...
- KLINSZKI: *(rángatja Pécsváradi mellén az inget)* Te elárultad neki, te...
- BARGÁR: *(váratlan érdeklődéssel)* És hol van most?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Jó helyen. Nem kell aggodni.
- KLINSZKI: *(elkeseredetten bődül el)* Rablók! Adjátok vissza! Halljátok, adjátok vissza!
- PÉCSVÁRADI: Mit, kedvesem?
- BARGÁR: Tudja azt maga, nagyon jól.
- PÉCSVÁRADI: Tegyük fel, hogy meghallottam, amit mondott, Bargár. Ez esetben is azt válaszolom, hogy ne próbálja beleütni az orrát más porába. Megértette?
- BARGÁR: *(ezúttal nem hagyja magát elnyomni)* De mi lesz az én porommal ezután?
- BORJÚS: *(próbálja csitítani)* Nem tud meglenni a pora nélkül? Mondtam magának, hogy nem is bűdös a lába. Bármilyen hintőpor megteszi, egyébként is.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ezentúl majd tőlünk vásárolja.
- KLINSZKI: Kisemmiztetek... tönkretettetek... PÉCSVÁRADI: Jelents fel bennünket, kérlek, a rendőrségen. Ott a telefon... csak egész nyugodtan.
- KLINSZKI: *(tébolyodottan rohangál körbe-körbe)* Hova dugtátok? Minden itt volt...
- PÉCSVÁRADI: Ja, a finom por egyetlen tűszentésre szerteszáll. Azért nem kellett volna annyit prüszkölnöd.
- KLINSZKI: Megfizetsz te még ezért, Pécsváradi.
- PÉCSVÁRADI: Meg, meg. Nézd, hogy vacog a fogam a félelemtől.
- KLINSZKI: Telefonálok a rendőrségnek.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Csak bátran, kedvesem. Csak bátran. Örülni fognak magának. *(Klinszki bátortalanul elindul kifelé.)*
- BARGÁR: Ne menjen sehova!
- NYÉKI: Kár erőlködni, Vilma. Ez is rendőr, nem hallotta?
- KLINSZKI: *(lekuporodik)* Rosszul vagyok.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ezt már megszoktuk. Újabb trükköt!
- (Mindenki visszatér a bódéjához, pakolgatnak tovább.)*
- PÉCSVÁRADI: Hány kazetta tört el?
- NYÉKI: Tizennégy.
- PÉCSVÁRADI: Jó, Karesikám, ezt számold hozzá amazokhoz.
- NYÉKI: Hozzászámolom, Lászlókám.
- PÉCSVÁRADI: Akkor frankón megbeszéltük, Karesikám. Első osztályú áru.
- NYÉKI: Első osztályú lesz, biztos lehetsz benne. Én csak tutira megyek. *(Klinszki feltápáskodik, és elindul kifelé.)*
- BARGÁR: Vilma elment telefonálni.
- PÉCSVÁRADI: Csak hadd menjen. Kinek lesz abból baja, hogy a Klinszki telefonál?
- BARGÁR: Nekem, kérem. Eddig még minden telefonálásból bajom származott.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nyugalom, Emil. Ránk számíthat – változatlan áron. Persze, csak ha megfontoltan viselkedik.

- BARGÁR: Ez természetes. Megfontoltan. Hát persze.
- NYÉKI: Akkor minden rendben. Nem?
- PÉCSVÁRADI: Ahogy mondd.
- NYÉKI: *(csak úgy, mellesleg, rákérdez)* És engem? Engem kihagytok az üzletből?
- PÉCSVÁRADI: Egyelőre ki. Momentán, te is csak vevő lehetsz, Nyéki Karcsi. Az se semmi. Talán később egyezkedhetünk.
- NYÉKI: Nem félsz?
- PÉCSVÁRADI: Tőled?
- NYÉKI: Nem. Vilma nagyon részeg *(a fejével kifelé int)* – tőle. Fecseghet.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Fecsegne? Annál még részegen is okosabb.
- NYÉKI: Nagyon el van keseredve.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Magára vessen.
- BORJÚS: *(amennyire kis termete megengedi, felmagasodik)* Mi van a szíve helyén, árulja már el! Kő? Vagy vörös csillag?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem tudok magára haragudni, bocsásson meg. Túlságosan kis pont ahhoz, hogy észrevegyem.
- BARGÁR: Nyugtával dicsérd a napot!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hú, most nagyon okosat mondott.
- BORJÚS: Csak játssza az eszét, játssza! De én tudom, hogy sírás lesz ennek a vége.
(Klinszki tántorog vissza, zavaros a tekintete.)
- KLINSZKI: Föladtalak benneteket. Föladtam magamat is. Ott rohadjatok meg, ahol vagytok.
- BARGÁR: *(elkeseredetten rázza a magatehetetlen nőt)* Megbolondult? Mindent tönkretett.
- KLINSZKI: Mindent. Mindenkit. Mindjárt itt lesznek a zsaruk. Elvisznek mindenkit.
- BARGÁR: Hol van a por?
- PÉCSVÁRADI: Nyughasson, Bargár! A dolognak ezt a részét bízza rám.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Milyen része van még a dolognak?
- PÉCSVÁRADI: El kéne takarítani innen ezt a részeg ringyót. Sürgősen.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Helyes. De hova?
- BARGÁR: És ki fogja eltakarítani?
- PÉCSVÁRADI: *(Bargárra néz, de másnak címezi a mondandóját)* Nyéki Karcsi.
- KLINSZKI: Mit akartok velem? Eltakarítani? Nem vagyok én szemét...
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Arról beszélhetnék, édesem...
- NYÉKI: Én? Hogy én? A piszkos munkát rám bízád... van eszed...
- PÉCSVÁRADI: Igen. Benne vagyunk nyakig. Te is. A jövőd is.
- BORJÚS: Lehet, hogy maguk benne vannak nyakig...
- NYÉKI: Kussolj már, legalább ilyenkor fogd be a pofádat!
- BORJÚS: Mit akarnak csinálni a Klinszkivel?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ezt bízza a barátjára.
(Borjús rémülten mered rá Nyékire.)
- BORJÚS: Te, te képes lennél...
- NYÉKI: Képes. Fölösleges érzélgösködnünk, Tecuska. Ha most megcsúszik alattunk a part...
- BORJÚS: Mit akarsz vele csinálni?
(Nyéki elfordul tőle, de a nő ismét eléje kerül.)
- NYÉKI: Ez mennyit szorozna nekem?
- PÉCSVÁRADI: A készlet harmadát.
- BORJÚS: Mit akarsz csinálni?
- NYÉKI: *(elnéz a nő fölött)* Rendben. De biztos helyen van?
- PÉCSVÁRADI: Ne aggódj! Ez az én dolgom.
(Nyéki hozzálát a feladatához, Klinszki hóna alá nyúl.)
- KLINSZKI: Karcsika, már megint kezdi? Ne, itt ne, mindenki előtt...

- NYÉKI: *(a fülébe harapdálja a szavakat)* Igaza van. Menjünk hátra a lerakatomhoz...
- BORJÚS: Maradjatok itt!
- KLINSZKI: *(megpaskolja Borjús arcát)* Édes pofa vagy, Tecus. De most menj a piszába!
- BORJÚS: *(rémülten üvölti a másik arcába)* Ki fog nyírni, te hülye állat!
- KLINSZKI: *(bárgyún röhög)* Nincs ennek akkora! Vagy igen? Te már csak tudod.
- PÉCSVÁRADI: Vidd már a francba! Ha tényleg följelentett bennünket...
- BORJÚS: Várj még egy picikét! Egy pillanat! *(A pultja mögé sántikál.)* Figyelj csak, Nyéki Karcsi!
(Pultja alól hirtelen egy ósdi, ormótlan pisztolyt ránt elő. A többiek szétrebbennek.)
- PÉCSVÁRADI: Gyertek vissza, Nyéki Karcsi! Tegye el azt a játékszert, Tecus! Jó tréfa volt, de a végén tényleg el fog sülni...
- BORJÚS: El ez. Nem hiszi?
(Pécsváradi felé lő, a férfi rémülten dobja magát a földre. Ebben a pillanatban elered az eső.)
- BORJÚS: *(öszönösen átveszi a dolgok irányítását)* Gyorsan, gyorsan! A ponyvát! Húzzák már fel – ne is, inkább a föliát... mire várnak? Na, mozgás, mert valakit seggbe lövök! Ez az. Gyerünk, Bargár, tempósan, a végén még bőrig ázunk.
(Behúzódnak a sátor alá, Klinszki kivételével. Borjús a pisztollyal sakkban tartja őket.)
- BORJÚS: Gyere be, Vilma, szarrá ázol.
- KLINSZKI: Inkább, mint hogy egy levegőt szívjak veletek.
- BORJÚS: Hát akkor ázzál, szívem.
- KLINSZKI: Ázok, szívem.
- NYÉKI: *(Borjús felé lépne, de ő egy mozdulattal visszaparancsolja a helyére)* Tecus, rakd el azt a vackot!
- BORJÚS: Ez nem vacak. Ez egy pisztoly. Biztosíthatlak, kiváló minőségű lőfegyver. „Családi örökség” *(Schmeikálni felé biccent)* – ezüst helyett.
- NYÉKI: De mit akarsz vele itt, az ég szerelmére?
- BORJÚS: Ó, több dolgot is. *(Diadalmas mosoly jelenik meg az arcán.)* Elkérni tőletek azt a bizonyos port. Ez az első és legfontosabb.
- PÉCSVÁRADI: Órült.
- BORJÚS: Dehogy! Nem vagyok órült. De az a kis hülyécske sem, akinek gondoltak. Borjús Teca, a buta kis cigánylány. Remek. Borjús Teca, aki semmit sem ért. Ó, így van ez már. Egyszer csak minden világos lesz. *(Hosszan nevet.)* Megvilágosodtam, Nyéki Karcsi.
- NYÉKI: Tecus, ne bolondozz!
- BORJÚS: De bolondozok. Az előbb még te bolondoztál velem. Azt hiszed, nem tudom, miért kellett nekem?
- NYÉKI: Miért? Hadd tudjam már én is!
- BORJÚS: Mert az egész piac a mi kezünkben van. Ez is, meg *amaz* is.
- PÉCSVÁRADI: Kik azok a mi?
- BORJÚS: *(hadonászik a pisztollyal, hogy érvényt szerezzen a szavainak)* Akik beverik a pofádat, haver, ha nem hozod elő az árut. Téged meg tízen dugnak meg egymás után a házad előtti buszmegállóban, Terézem, úgyhogy ne nagyon integess. De lehet, hogy a beledet a kezembe adják, Pécsváradi Lacika! Tudod már, hogy kik?
- PÉCSVÁRADI: Szállj be inkább te is!
- BORJÚS: Ugyan! Csak nem fogok itt ilyen piti ügyekben balekokkal osztzkodni! *(A pisztollyal int.)* Na, hozd a szajrét!

- KLINSZKI: Ne engedd el, mert meg fog lógni!
 BORJÚS: *(ismét nevet)* Úgyis csak a sarokig jutna. Ott már várják...
- PÉCSVÁRADI: Kik várnak?
 BORJÚS: Az enyémeek. *A mieink.*
 PÉCSVÁRADI: Világos beszéd. Megyek, és hozom a port.
 BORJÚS: *(meggondolja magát)* Azért megyek én is magával, Pécsváradi. Még eléteved.
(Elmennek. A maradók bénultan állnak, nem néznek egymásra.)
- BARGÁR: Hihetetlen. Egyszerűen hihetetlen. *(Köhög, rángatózik.)* Az én szívemnek sok ez az izgalom. Fulladok.
 NYÉKI: Miért vagyunk még mindig itt?
 KLINSZKI: Bújjanak ki abból a vacakból! Elállt az eső.
 BARGÁR: Teljesen elázott.
 KLINSZKI: Rám fért. A második elázás mindig jót tesz. Már egészen normális vagyok. Hanem, kedves Teréz, nagyon szótlan egy ideje.
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az vagyok. Magukkal nincs mit beszélni.
 KLINSZKI: No csak! Valami baj van talán? Nyéki Karcsi! Táncolni kéne, nem, Nyéki Karcsi...
 NYÉKI: Hát, csak táncoljon, ha kedve tartja.
 KLINSZKI: Táncolok is, táncolok bizony. Nyéki Karcsi! Mi lesz már a zenémmel? Jöjjön Bargár! Ropjunk egy alaposat!
 BARGÁR: Nem nagyon van hangulatom hozzá, az az igazság.
 KLINSZKI: Majd menjön közben. *(Elkapja Bargárt, ráncigálja.)* Zenét, Nyéki Karcsi, zenét minékünk, zenét!
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Adjon zenét neki. Itt már mindenki megbolondult. *(Hirtelen kienged a merev pózból.)* Vilma, van még a pálinkából? Esküszöm, innék valamit.
- KLINSZKI: Szolgálj ki magadat, kedves Teréz.
(Schmeikálné Klinszkihez megy, rövid tapogatózás után megtalálja a ruhája alatt az üveget. Előkapja, beléhúzza.)
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Huj, de éktelenül büdös.
 KLINSZKI: Proletárolaj, drágám. Ebből belógatsz egy fél litert, rögtön kész az ötvenhat.
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Oh, az azért bonyolultabb, Vilma.
 KLINSZKI: Egyáltalán nem bonyolultabb. A pálinka a munkásosztály öntudata.
 BARGÁR: Ne politizáljon! Inkább a porral törődjék!
 KLINSZKI: Elárulná, mit csináljak? Se pisztolyom, se Pécsváradim. Én egy szegény, szerencsétlen lány vagyok.
 BARGÁR: A Tecus a maga barátnője.
 KLINSZKI: Itt senki senkinek se barátja. Itt mindenki héja! Alig várja, hogy a másik elől ellopja a zsákmányt.
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(talán a pálinka hatására, szokatlanul közvetlen)* Nyéki Karcsi! Nem táncolunk? *(Megpróbálja átölelni a férfit, aki vonakodik.)*
 NYÉKI: Sok lesz a táncból! Ne rángasson! Hallja?
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ugyan már! Mi, vesztesek, tartsunk össze.
 NYÉKI: Csodálkozom magán. Mindent elveszített...
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Na és? Számít ez valamit? Egyszer fent, egyszer lent. Ezután is árurom... tényleg, Nyéki Karcsi, nem akar egy kitűnő nyakkendő? Első osztályú áru.
 NYÉKI: Soha nem hordok nyakkendőt.
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ezt ha meglátja, rögtön megváltozik a véleménye.
 NYÉKI: Hagyjon a nyakkendőjével.
 ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: De nézze meg! Nézze csak meg! Francia márka. Pont megy a hajához.

- NYÉKI: Nem akarok nyakkendőt venni. Mit akar?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Olesón adom. *(Erőszakkal a nyakába hurkolja a férfinak a nyakkendőt.)* Most nézze meg, milyen jól áll! Nézzék, milyen jól áll a nyakkendő a Nyéki Karcsinak! Nem igaz?
- KLINSZKI: Csodálatos. Ezt meg kell venni. El ne szalajtsa, soha vissza nem térő alkalom.
- NYÉKI: Ejnye, hagyjanak már.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Milyen férfias így! Mintha kicserélték volna, Nyéki Karcsi.
- BARGÁR: Ami azt illeti, tényleg megvenném a maga helyében.
- NYÉKI: *(ettől végképp robban belül)* Na, most aztán elég! Maga csak trágyázza tovább az apukája tanítóföldjét!
- BARGÁR: *(méltatlankodva felvonyít)* Hogy jön ide ez, kérem? A nyakkendő meg a trágyázás?
- NYÉKI: Lószarszaga van a nyakkendőnek... *(Schmeikálné szenvedélyesen nagyot húz a nyakkendőn.)* Maga meg mit csinál? Megfojt, a szentségit!
- KLINSZKI: Húzzad, ki tudja, meddig húzhatod!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hogy megijedt! Csak nem gondolja, hogy megfojtom? Rendes emberért is ugyanannyit kapnék. *(Erőltetett kacajok, Nyéki végre kivonja a fejét a hurokból. Mindenki a bódéja homályába menekül.)*
- BARGÁR: Maguk miért nem mennek már haza?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Maga miért nem, Bargár?
- BARGÁR: *(legyint)* Nekem nem sietős. Engem otthon nem vár senki.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Engem se.
- NYÉKI: Engem... engem se.
- KLINSZKI: Milyen érdekes!
- NYÉKI: Mi érdekes?
- KLINSZKI: Hát az, hogy engem se.
- BARGÁR: Ilyen a mi szakmánk. *(Megint hallgatnak egy sort.)*
- NYÉKI: Én azt hittem, áru érkezik.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Milyen áru?
- NYÉKI: Áru. Valamilyen. Jó áru. *(Hallgatnak.)*
- BARGÁR: Nekem is volt fülesem.
- KLINSZKI: Fülese?
- BARGÁR: Fülesem. Hogy jön valami.
- KLINSZKI: Mi?
- BARGÁR: Azt nem tudom. De hogy jön valami, az biztos. *(Ismét hallgatnak.)*
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Maga merre lakik, Emil?
- BARGÁR: *(gyanakodva kapja fel a fejét)* Az attól függ, kezit csókolom.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: A lakását kérdem. Ahol általában lenni szokott.
- BARGÁR: Kérdezzen könnyebbet. Lehet, hogy szomszédok vagyunk.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Lehet. Akkor majd öszszetalálkozunk az utcán.
- BARGÁR: Ja. Majd köszönök: kezét csókolom, Teréz.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Jó napot, Bargár úr. Hova, hova?
- BARGÁR: Hát ide... csak ide... nem járok én sehova, kérem.
- KLINSZKI: *(a szokásos elbődülés)* Alamuszi macska nagyot ugrik. *(Bargár ijedten húzódik össze, újabb támadást szimatolva.)*
- BARGÁR: Hogyan?
- KLINSZKI: Nem magára mondom. A Borjús...
- NYÉKI: Jól kibabrált velünk, annyi szent. Mindegy.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(gúnyosan elneveti magát)* Hát ez nem jött össze magának.
- NYÉKI: Micsoda?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: A Borjús Teca.

NYÉKI: Mire tetszik gondolni?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Az istállójára, Karcsi. Császár lehetett volna, ha a Borjúsékkal meg tud egyezni, nem?

KLINSZKI: A Borjúsék is?

NYÉKI: Mít a Borjúsék is?

KLINSZKI: Ők is futtatnak lányokat?

NYÉKI: Kikérem magamnak!

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hagyjuk ezt, Karcsi, nem áll jól magának.

NYÉKI: Rágalom.

BARGÁR: Nem zörög a haraszt, kérem...

NYÉKI: Nem szeretem, ha rám szállnak.

KLINSZKI: Senki sem szereti. Sebaj, Karcsi, marad elég kanca a placcon.

NYÉKI: Én magukkal nem tárgyalok.

(Nyéki elfordul, a többiek pakolnak.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szintén kaptak üzenetet?

BARGÁR: Üzenetet? Kitől?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Üzenetet, hogy várjanak itt.

(Borjús tér vissza Pécsváradival, aki újságbapírba csomagolva hoz valamit a kezében. Borjús a hátába nyomja a pisztolyt.)

BORJÚS: Tegye le oda az asztalra! Így. Rendben is vagyunk.

NYÉKI: Honnan van magának pisztolya? Nem Csikágóban vagyunk.

BORJÚS: Majdnem.

PÉCSVÁRADI: *(félíg pityeregve)* Vigye a francba! Hallotta? Vigye a francba!

BORJÚS: Ne sűrögesen. Mindennek eljön a maga ideje.

KLINSZKI: Most mit csinálunk?

BORJÚS: Várunk.

BARGÁR: Mire várunk?

BORJÚS: Várunk.

PÉCSVÁRADI: *(erősödik a pityergése)* Legalább ne lássam. Vigye innen!

BORJÚS: *(észreveszi, hogy a másik az összeroppanás határán van. Elneveti magát.)* Nyugalom! Csak nem fog sírni, Latica?

PÉCSVÁRADI: De igen. Igen is, sírni fogok. Sírni, sírni, sírni.

(Sírógörcsöt kap. Sokáig zokog.)

Özv. Schmeikálné odalép hozzá és erősen pofon üti.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szégyellje magát!

PÉCSVÁRADI: Nem szégyellem. Gyűlölöm ezt a rohadt piacot. Gyűlölöm ezt a rohadt kócerájt! A maguk pofáját, ahogy minden nap kijönnek ide álmosan, isszák a kávé, zabálják a sültkolbászt... én nem akarom ezt... én nem akarok így megöregedni...

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: *(némiképp megenyhülve)* Nyugodjon meg.

PÉCSVÁRADI: Nem nyugszom! Nekem régen el kellett volna már mennem ebből a szar országból. Én Csupakon boldog voltam. Az én szüleim a lábukat nem törölték volna olyan senkibe, amilyen én vagyok. Úristen, hova jutottam én! Ki vagyok én?

NYÉKI: Egy nagy senki vagy. Aki ide jutott.

PÉCSVÁRADI: Én tehetséges teniszező voltam. Bomlottak értem a nők...

KLINSZKI: Amíg ki nem próbáltak az ágyban.

PÉCSVÁRADI: Nem akarok megöregedni így. Én sehogyan sem akarok megöregedni. Olyan legyek, mint a Bargár? Minek él a Bargár? Hát kinek él a Bargár?

BARGÁR: *(ég felé emelt tekintettel)* Na tessék! Már megint velem foglalkozik. Ül egy csőre töltött pisztollyal szemben, és megint velem foglalkozik. Hülye maga, kérem? Képtelen *analizálni* a helyzetét? Az istenit neki... már megint fulladok. *(Hosszan zihál, köhög.)*

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem kell pánikba esniük. Borjús csak menjen a porral, ahova akar. De ide nem jöhet vissza többet.

BORJÚS: Ki akar ide visszajönni?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Te, édesem. Te. Mit gondolsz, meddig lesz elég az a pénz, amit abból a kis csomagból kinyersz? A kockázat sem éri meg. Magyarországon, ma, porban utazni? Hol élsz, te kis hülye! Honnan fogsz újabb adagokat szerezni? Agyonvernek a kuncsaftjaid, fiacskám...

BORJÚS: *(tőle szokatlanul erős gúnyval)* Meghat az aggódásod! De fölösleges. Egyébként, neked miért kellett volna annyira a por, ha nem ér semmit?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nekem más miatt kellett.

KLINSZKI: Neki a Pécsváradi miatt kellett.

NYÉKI: Pécsváradi le akart falcolni innen. Ez világos. Neki beugró lett volna a...

KLINSZKI: *(megrázza magát, kitisztul a hangja)* Nem kell megmagyarázni. Borjús Teca, vidd innen a motyódat, és hagyj minket élni!

NYÉKI: Tényleg, menj már, Teca, hagyj minket!

BARGÁR: Csatlakozom. Menjen innen. *(Top pant egyet.)* Sőt, takarodjék!

(Borjús vészjósló nyugalommal hallgat. Aztán felfedezi magának Schmeikálnét.)

BORJÚS: Maga nem mond semmit, Schmeikálné?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Mondtam az előbb: képtelen vagyok észrevenni magát.

(Borjús odapenderül hozzá, a homlokához nyomja a pisztoly csövét.)

BORJÚS: Így se... aranyom...?

(Schmeikálné arca rezzenéstelen marad. Keményen nézi Borjúst.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ugyan! Na, gyerünk, lódd szét a fejemet! Hiába nyomod ide a homlokomhoz. Megvetlek, aranyoskám.

(Borjús szakértő mozdulattal, a pisztoly agyával csapja le Schmeikálnét. Az asszony eldől, de nyomban fel is tápáskodik.)

PÉCSVÁRADI: Hé, te állat...! *(Schmeikálné segítségére akar sietni, de Borjús pisztolya visszatartja.)* Nagyon fáj?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Semmi baj, László. Kicsit vérzik. Semmi baj.

BARGÁR: *(eddig nem tapasztalt bátorsággal ront Borjúsra)* Szégyellje magát! Megütni egy nőt! Ez már mindennek a teteje. Tűnjön el, Borjús Teca, mert nem felelek magamért.

BORJÚS: Ugyan, Bargár! Elfelejtí, hogy velem együtt a pora is eltűnik?

BARGÁR: A föld alatt is megtalálom, ne féljen!

BORJÚS: És mit csinál, ha megtalál?

BARGÁR: Kitekerem azt a szép nyakát.

(Borjús int a pisztollyal, Bargár jobbnak látja visszavonulni.)

KLINSZKI: Ideje hazamenni.

PÉCSVÁRADI: Minek?

KLINSZKI: Mindenkinek kell legyen otthona. Jössz?

PÉCSVÁRADI: Persze. Várj, elpakolok.

(Pakolnak.)

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Holnapra ígértek egy pár széket. Karcsi, megkérhetem majd, hogy segítsen lepakolni?

NYÉKI: Természetesen, kedves Teréz. Lászlókám, a dolognak akkor utána nézek.

PÉCSVÁRADI: El is várom, Karcsikám.

(Pakolnak.)

BARGÁR: Mintha nem látnék jól... megint...

PÉCSVÁRADI: Honnan jön ez a rettenetes szarszag?

BARGÁR: A szájából, fiacskám...

(Pakolnak.)

KLINSZKI: Nem maga mondta, Teréz, hogy tud gitározni?

ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Szegény uram... tudott... de az rég volt már.

BARGÁR: Nem davajgitárra gondoltunk.

- NYÉKI: Adja ide! Várjanak egy kicsit, hangolnom kell.
(*Nyéki gitározik, Schmeikálné énekel, a többiek áhítattal hallgatják őket. Angyal száll el az ócskapiac fölött.*)
- BARGÁR: Ez szép. Ez csodálatos. Ez Bach volt, nem?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Nem, ez egy operettből való.
- BARGÁR: Az majdnem ugyanaz.
(*Schmeikálné belekezd egy újabb ének-számba.*)
- BORJÚS: Ne énekeljen!
(*Schmeikálné tovább énekel.*)
- NYÉKI: Lódd le! Mit gatyázol? Ha nem hagyja abba, lódd le!
- BORJÚS: Fogd be a pofád! Elhallgatni!
(*Kibiztosítja a fegyvert, Schmeikálné elhallgat.*)
- KLINSZKI: Utoljára mondom, takarodj innen, Borjús! Nincs többé helyed itt.
- BORJÚS: Várnom kell.
- KLINSZKI: Nem kell várnod. Telefonáltam. Elmarad.
- BARGÁR: Mi marad el?
- KLINSZKI: Mindegy, Bargár szaki. Pakoljon, és menjünk.
(*Pakolnak.*)
- BORJÚS: Hát akkor... viszlát! Mondom, a viszontlátásra. Köszönni még köszönhetnének.
(*Elindul, ezt már nem bírja idegekkel Bargár, és rátámad.*)
- BARGÁR: Nem! A port nem fogja elvinni!
(*Kikapja Borjús kezéből a csomagot, futni kezd vele. Borjús utána lő. Bargár elvágódik.*)
- NYÉKI: Lelőtted, te állat!
- BORJÚS: Nem rá céloztam. Esküszöm, hogy nem rá.
- KLINSZKI: (*a Schmeikálné bódéjának eresze alatt lógó régi fényképre mutat*) A fényképet találta el.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Hogy rohadna le a kezed, Borjús Teca!
- BORJÚS: Mit sajnál azon a szar fényképen?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*leemeli a fényképet, csókolgatja*) Antal! Szegény Antal! Nagyon fájt? Ugye, nem szenvedtél sokat? Milyen meggyötört a tekinteted... Holnap eltemetlek... Ne félj, gyönyörű sírkövet tetetek föléd... Maradj most így, alszik a baba...
(*Pécsváradi ocsúdik elsőnek, Bargár fölé hajol.*)
- PÉCSVÁRADI: Bargár! Megütötte magát?
- NYÉKI: (*Bargár nyaki ütőerére teszi a kezét*) Te, ez meghalt!
- BORJÚS: Ne hülyéskedjetek! Jó vice!
- NYÉKI: Pedig meghalt. Biztosan a szíve.
- BORJÚS: Telefonálni kéne a mentőkért.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Rossz a telefon.
(*Hirtelen-nagy csönd, összenézés.*)
- BORJÚS: De hát eddig... ti mind...
- NYÉKI: (*kiveszi Borjús kezéből a pisztolyt, leteszi az asztalára, kedvesen beszél hozzá*) Nem érted te ezt mégse, Borjús Teca! Tedd el azt a vacakot és szedd össze a holmidat. Na, siess már!
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: (*megragadja Nyéki kabátszárnyát*) Támassza föl!
- NYÉKI: Én? De hát én... hogyan?
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Ahogy az előbb.
- NYÉKI: (*kínban*) Nem lehet! Nem tudom. Úgy már nem.
- ÖZV. SCHMEIKÁLNÉ: Próbálja meg! Hallja, próbálja meg!
- KLINSZKI: (*azokkal a mozdulatokkal, amelyeket az előbb Nyékitől látott*) Bargár! Kelj fel és járj! Hallod? Kelj fel és járj! Bargár Emil, kelj fel, kelj fel, szépen kérlek, kelj fel, kelj már fel, Bargár szaki, Bargár sporttárs...

(Tanácstalan csend.

Pécsváradi ébred belőle először.)

PÉCSVÁRADI: Na, pucolás innen, de gyorsan.

Ez kész van.

NYÉKI: És a porral mi lesz?

PÉCSVÁRADI: Megint eleredt az eső. Az majd kimossa alóla...

(Abban a sorrendben, ahogy kapkodva összepakoltak, gyors léptekkel kimennek a teremből. Egyre erősebben záporozik az eső Bargár mozdulatlan tetemére.)

(1987)*

* A darab megszületésében elvülhetetlen érdemek illetik meg Fodor Tamást és csapatát, mely akkor is a Stúdió-K mezt viselte... a fölemlítés a köszönet formája kíván lenni...